

*Бренда
Джонс*

Вудом

БРЕНДА ДЖОЙС ЧУДОТО

Превод: Illusion

chitanka.info

В самотен замък на ветровит остров американска красавица опитомява див и величествен ирландски благородник... и открива, че след невинността идва страстта — и един много специален коледен подарък.

ГЛАВА 1

Нюпорт, 1902 г.

Беше навечерието на Коледа, но Лиза никога досега през краткия си живот не се беше чувствала толкова изплашена и нещастна. Криеше се от своя годеник, маркиз дьо Коно, от когото бе избягала два месеца по-рано в деня на годежа им. Беше отчаяна. Колко още можеше да се крие от него? Вече два месеца се намираше в този дом. Сама, премръзнала, гладна — и много нещастна.

Лиза трепереше облечена само в една тънка лятна рокля и шал. Така бе избягала от бала. А навън бушуваше виелица. Небето бе навъсено и мрачно, като огромния летен дом на родителите ѝ. Но момичето не смееше да запали камината: страхуваше се, че някой от местните жители ще забележи дима и Джулиън Сейнт Клер ще разбере къде се крие годеницата му.

Как само го ненавиждаше! Но вече не ѝ останаха сълзи. Изплака ги в деня на годежа. Предателството на Джулиън бе смъртен удар за младото ѝ сърце. Колко наивна беше да мисли, че човек като него би се оженил по любов, а не по сметка. Той се интересуваше от нея, само защото тя беше богата наследница. Тя не му беше нужна — искаше единствено парите ѝ.

Кепенците затракаха отчаяно по стените на къщата. Лиза се сви на пода в ъгъла на спалнята. В спалнята кепенците бяха отворени, а сините завеси дръпнати, за да може бледата зимната светлина да прониква в стаята. Макар в къщата да имаше газово осветление, Лиза не смееше да го запали и затова използваше само свещи. Но почти ги бе изгорила. Свършваше и храната. Вчера бе взела и последното късче сапун. Господи, какво щеше да прави?

Погледна отчаяно през прозореца: валеше сняг. Даже през затворения двоен прозорец, тя чуваше прибоя. Навярно в дома ѝ се готвеха за празника. Сигурно всички се бяха събрали в гостната. Слугите украсяваха елхата, а баща ѝ, както винаги, командваше. Сузана, мащехата ѝ, най-вероятно седеше в креслото и се

подсмиваше. Сякаш видя малката ѝ дъщеря Софи да тича и да се смее щастливо около елхата: скоро щеше да настъпи Коледа, а тя да получи много подаръци.

Сърцето на Лиза се сви. Безумно копнееше за баща си, за мащехата си и природената си сестра Софи. Нима ги беше изгубила завинаги? От отчаяние ѝ се зави свят. Намираше се почти в несвяст от глад и безсъние? Лиза често се събуждаше обляна в сълзи. В сънищата ѝ я преследваха чудовища и диви зверове. Тя им се изплъзваше, но не можеше да избяга. Няколко пъти сънува един и същи кошмар: косматото и свирепо същество я гонеше. Лиза се луташе из някакъв стар замък. Но съществото я притискаше в ъгъла и ѝ се нахвърляше. И Лиза виждаше лицето му.

Красиво, хладно, аристократично.

Лицето на Джулиън Сейнт Клер.

Тя се заслуша в шума на кепенците и прибоя. Това лице я бе излъгало. Лицето му и целувките му.

Колко беше глупава! Това, което подслуша на годежа им, я ужаси. Сейнт Клер беше обеднял, саможив човек и не обичаше жените. Искаше да се ожени за Лиза, само защото тя беше богатата наследница. И дори не го отрече, когато го обвини.

Лиза вече се тресеше. Студът не само я пронизваше до кости, но и стискаше сърцето ѝ с ледените си пръсти. По думите на Софи, Сейнт Клер с всеки изминал ден се ядосвал все повече и повече и не преставал да я търси. Даже бил наел детективи.

Нима никога няма да се измори от тази игра? Лиза молеше Бог той да се откаже, да си намери друга американска наследница и да се върне в Ирландия, където беше дома му.

Кепенците затракаха по-силно и по-бързо. Софи знаеше къде се криеше тя. Ако Сейнт Клер си заминеше, тя веднага щеше ѝ съобщи и тогава Лиза можеше да се върне в къщи.

Чук-чук-чук. Лиза се послуша. Нещо не беше наред. Чук-чук-чук.

Тя се напрегна. Кепенците все още тракаха, но нещо тропаше и долу. Лиза скочи. Нима някой чукаше на вратата?

Не, разбира се, че не. Но тя хвърли шала и се затича към хола. Надвеси се през перилата, и погледна надолу. Не грешеше, някой наистина чукаше на вратата.

Чук-чук. А после медната брава издрънча. Лиза се ужаси. Сигурно беше Сейнт Клер! Най-сетне я бе открил! Стъклото на предната врата издрънча. Парчетата от него се посипаха на пода. Искаше й се да извика, но нямаше глас. Ужасът я бе сковал. На пода падна тежка пръчка и в дупката на прозореца се появи Сейнт Клер. Лиза не можеше да помръдне. Сивите му очи светеха гневно.

— Отвори вратата! — заповяда маркиза.

Лиза се обърна и побягна нагоре по стълбите.

— Лиза! — изкрещя той.

Какво да прави сега? Накъде да бяга? Само не в спалнята — щеше да се озове в капан. По-нататък... Към тъмната стълба? Лиза се свлече надолу. Джулиън непременно щеше я намери, ако опита да се скрие в къщата. Тя вече чуваше стъпките му. Той тичаше по парадното стълбище нагоре. Трябваше да се скрие! Но къде? Лиза отвори вратата на задния вход. Леденият вятър я грабна и бурята я завъртя. Лиза тичаше надолу като се препъваше по каменните стъпала, водещи към ливадите и тенис кортовете зад къщата. Когато стигна до плажа, чу как той крещи след нея. Лиза се огледа: Сейнт Клер вече беше изскочил от къщата. Но тя се подхлъзна и падна. Докато се опитваше да стане, настъпи края на полата си и пак падна.

Скочи бързо, но някаква ръка я хвана за рамото. Лиза опита да се освободи, но я държаха здраво. Този негодник Джулиън все пак я бе настигнал! Без да се колебае, Лиза заби зъби в ръката му. Но не успя да го ухапе достатъчно силно, защото Сейнт Клер бе облечен в палто. Той вдигна момичето на ръце, прехвърли я през рамо и бързо тръгна към къщата. Лиза висеше с краката нагоре, но не се предаваше.

— Не! — крещеше тя, и го заблъска с юмруци по гърба. Бузата й се търкаше във вълненото палто. Тя удряше отчаяно и плачеше. Сейнт Клер влезе в къщата, и затвори с крак вратата. Премина с широки крачки през гостната, внесе Лиза в тъмната спалня и я остави на дивана.

Чак сега те впериха очи един в друг. Хладната ярост в очите му се смекчи. Той я разглеждаше внимателно от главата до петите, а Лиза се тресеше от страх и студ.

— Мили боже! — промърмори той, когато забеляза тънката й рокля. Съблече палтото си и го наметна върху нея. Момичето искаше да го хвърли на земята, но то беше толкова топло, а тя твърде

премръзнала. Тя се загърна по-плътно. Зъбите ѝ тракаха по-силно от преди, а треската не намаляваше. Сейнт Клер светна лампата, отиде до камината, застана на колене и започна да пали огъня. След няколко минути езиците на пламъка заподскачаха и скоро огъня се разгоря с пълна сила. Лиза лежеше на дивана и се взираше с немиждащи очи пред себе си. Беше съкрушена. Не можеше да повярва, че я бе хванал. Джулиън стана, обърна се и тръгна към нея. Лиза неволно се притисна към гърба на дивана. Сейнт Клер спря, когато я достигна.

— Цялата си посиняла от студ — каза той. — Не ти ли е идвало наум, че може да хванеш пневмония и да умреш? В такова време с лятна рокля!

— А на теб ще ти се наложи да търсиш друга наследница, така ли? — изтърси Лиза.

Изражението на лицето му се втвърди.

— Да, ще ми се наложи.

— Ненавиждам те!

— Дори не го и криеш.

Изведнъж той се наведе и я вдигна. Лиза извика.

— Нямам намерение да ти причиня зло — проговори той, докато я носеше към камината. — Въпреки, че с действията си можеш единствено да се самоубиеш, но това не е моето желание.

По лицето му премина странна сянка. Лиза се напрегна, когато осъзна, че се притиска към широките му и силни гърди. Чисто мъжкият му аромат я опияняваше. Тя го презираше и нямаше намерение да се омъжва за него, но той беше много привлекателен и тя не можеше да забрави целувките му. Лиза бе имала много ухажори преди Сейнт Клер, макар да беше само на осемнайсет. Младите мъже се тълпяха около нея, в стремежа си да привлекат вниманието ѝ. Но само един се осмели да я целуне. Приятел, който призна, че е безумно влюбен в нея. Неговата целувка беше целомъдрена и тя изобщо не я запомни. А целувките на Джулиън не само запалиха душата, но и тялото ѝ. И те съвсем не бяха целомъдрени.

Той я погледна втренчено. Момичето правеше всичко възможно да не издаде мислите си. Тя се изчерви, облиза устни и каза хрипливо:

— Пусни ме.

На слепоочието му запулсира жилка, той сведе поглед и положи Лиза на килима пред камината. Тя почувствува огромно облекчение,

когато се освободи от ръцете му. Реши, че никога повече няма да му позволи да я целува и, разбира се, няма да се омъжи за него, дори баща ѝ да настоява за това. Но тя остро чувстваше присъствието на Джулиън и растящото напрежение между тях. Никога до сега не бе чувствала такъв студ, даже огъня не я сгриваше. Този злодей бе до нея. Беше ясно, че не му пука за нея и е дошъл тук само защото се нуждаеше от състоянието ѝ.

— Може да не ми обръщаш внимание, ако искаш — каза той. — Ще остана до сутринта и ще изпратя шофьора за гореща храна и дрехи за теб.

Лиза седна. Отново ѝ се зави свят, но не обърна внимание на това.

— Защо чак утре? Тръгвай си днес. А аз ще се оправя някак.

Очите му потъмняха.

— Лиза, ти ще се върнеш с мен.

— Тогава ще се наложи да използваш сила, сър.

— Ама че упорито момиче — произнесе хладно той. — Лиза, моля те, престани да се държиш като малко дете.

— О, значи сега съм просто дете? — Тя се чувстваше дълбоко наскърбена. — Ти не се държеше с мен като с малко дете, Сейнт Клер, когато ме ухажваше и целуваше.

Той мълчеше. Лиза съжали, че заговори за това.

— Върви си и ме остави на мира — каза тя, свела очи към пода.

— Не мога да те оставя.

Тя вдигна рязко глава.

— Няма да се омъжа за теб. Даже ако беше крал, не бих го направила.

Той скръсти ръце на гърдите си и се усмихна.

— Аха, сега преминаваме към същината на проблема.

— Да, към същността. А тя е в това, че ти си студент, и равнодушен. Ти си лъжец, Сейнт Клер. — Гласът на Лиза трепереше, очите ѝ се насълзиха.

Лицето му остана непроницаемо.

— Хайде да свършим с това веднъж завинаги, Лиза. Моля те за прошка, за това, че още от самото начало не ти казах истината. Може би, ако бях искрен и ти бях обяснил защо искам да се ожения за теб, сега нямаше да се окажем в задънена улица.

Лиза кипеше от гняв. Как смееше! Тя скочи. Но стаята се завъртя пред очите ѝ, а коленете ѝ се подгънаха. Сейнт Клер я подхвана.

— Ти си болна.

— Не съм, просто съм гладна — каза тя, когато световъртежа ѝ попремина. Но когато разбра, че Джулиън я прегръща, се отскубна. — Не ме докосвай! — извика тя.

Сянка премина по лицето му, но я пусна.

— Ти си болна — повтори той, внимателно вгледан в лицето ѝ.

— Аз съм здрава, просто съм изморена. Това е. Не приемам извиненията ти, Сейнт Клер!

— Искаш да продължиш да се бориш с мен?

— Да, но не така, както си мислиш! Ти не виждаш по-далеч от носа си! Ти си зъл и жесток човек, нямаш сърце — и се подигра с моето.

За неин, ужас сълзите рукнаха от очите ѝ. Той млчеше.

— Ти си толкова млада — промълви накрая той. — Извинявай, че ти причиних болка, Лиза. Не го исках, мислех...

— Какво? Какво мислеше? Че ще се ожениш за нищо неподозираща богата наследница, ще получиш парите ѝ — и всичко ще бъде прекрасно?

Той се намръщи.

— Уморих се от обвиненията ти. Съвсем нормално е богатите наследници да се омъжват заради титлата, така както аристократите като мен се женят за богати наследници. Ти се държиш така, сякаш това е престъпление, равносилно на убийство. Ние не сме първите, които го правят, Лиза.

— Не! — ридаеше тя.

— Нашият брак може да бъде успешен, ако постигнем разбирателство — ти и аз.

— Не! Не! Ако се омъжа, то ще е по любов! Ясно ли ти е?

Нещо се мярна в очите му.

— Боя се, че това е невъзможно.

На Лиза не ѝ хареса тона му.

— Ще помоля татко да разтури годежа. Той ме обича и няма да настоява. Така че потърси си друга годеница.

— Късно е — каза спокойно Джулиън.

— Как така късно?

— Миналата седмица ни ожениха с пълномощно.
Лиза не можеше да помръдне. Навярно ѝ се бе причуло?
Той се усмихна тъжно.
— Вече си моя съпруга.

ГЛАВА 2

Отчаяние и горчивина обхванаха Лиза. Погубиха я. Не, закопаха я жива. Животът ѝ бе свършил. А тя бе само на осемнайсет — още толкова млада! Лиза не пророни нито една дума след страшната новина.

Джулиън почти се проклинаше за това, което направи, но нямаше избор. Той беше само човек и не можеше да измени Божиата воля.

Слугата донесе храна. Седнаха на масата — дълга, овална маса, на която без усилие можеха да седнат сто души. Лиза демонстративно седна на другия ѝ край. Тя дори не погледна към Джулиън.

Гладът си каза своето и тя с апетит се нахвърли на пърженото пиле с картофи. Джулиън забеляза колко много беше отслабнала за последните два месеца, под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Когато я бе вдигнал на ръце, тя му се стори лека като перце. Той съжаляваше това бедно момиче, толкова слабо и толкова силно едновременно. Изпълваше го чувство за вина, когато мислеше за случващото се. Трябваше да си избере друга годеница. Лиза беше толкова млада и чувствителна, и честно казано, прекалено хубава. Тя щеше намрази замъка Касъл Клер, когато той я отведеше там.

Джулиън се постара да отхвърли мрачните си мисли. Да не мисли. За нищо да не мисли. Иначе паметта щеше го отведе в миналото. В онова време и на онова място, където той не искаше да се връща. Никога.

Лиза се нахрани, вдигна глава и с омраза погледна към Джулиън. Устните ѝ трепнаха. Тя хвърли салфетката и въпреки етикета, стана от масата.

— Отивам в стаята си — каза хладно тя.

Сейнт Клер стана и се поклони.

— Лека нощ, мадам.

Тя избута стола, като се стараеше да вдига повече шум, и с високо вдигната глава излезе. Но в очите ѝ имаше болка и обида.

В трапезарията се появи О'Хара, малък и пухкав човек, който бе на възрастта на баща му. Той беше единственият му слуга — иконом, прислужник, лакей, кочияш...

— Бедното момиче изглежда изтощено от глад — каза с укор О'Хара.

Джулиън го погледна хладно.

— Прекрасно знам състоянието на нейна милост.

О'Хара напълни чашата му, без да го пита.

— Това не е хубаво, милорд. Тя е толкова нещастна и...

— О'Хара — прекъсна го Джулиън, — преминаваш границата.

О'Хара не му обърна внимание.

— Може би трябва да я поухажвате малко?

Джулиън скочи, хвърли му сърдит поглед и излезе, вземайки виното със себе си. Когато влезе в библиотеката погледна през прозореца. Започваше виелица. Небето беше тъмно, вятърът виеше, а на душата му бе мрачно. Неговата жена беше горе, наскърбена и нещастна. И то заради него. От минутата, в която я срещна, той нямаше и минута покой.

Джулиън постави чашата на масата. Пред очите му се появи картина: Лиза, свита на леглото, нейните по детски пухкави устни съблазнително притворени, малкото вирнато носле, тя спеше. Тъмните ѝ коси, разпилени по възглавницата...

Джулиън преглътна и се дръпна от прозореца. Внезапно почувства възбуда. Той нямаше право на такива мисли. Но, по дяволите, възбудата продължаваше от толкова отдавна...

Лиза се събуди от собствения си вик. Лъчите на сутрешното слънце струяха в спалнята, а огъня гореше в камината. Но Лиза не беше сама. Джулиън Сейнт Клер, чудовището от сънищата ѝ, стоеше до леглото и я гледаше. Лицето му бе красиво. Лиза веднага си спомни всичко. Отново я завладяха ужас и отчаяние. Тя рязко се изправи и разбра, че е гола.

Момичето трескаво дръпна завивката до брадичката си. Лицето ѝ пламна: Джулиън бе видял голата ѝ гръд.

— Какво правиш в стаята ми? — възкликна тя.

Той също се изчерви.

— Почуках няколко пъти, но ти не се събуди. Дойдох да се постопля — каза той.

— Стопли ли се? Сега си върви!

В очите му блесна гняв.

— Охладете тона си, мадам.

— Моята грубост е в тон с вашата. Нито един джентълмен не би си позволил да влезе в спалнята на една дама!

— Защо не облечеш нещо топло — попита той. — Искаш да се разболееш ли?

— А теб какво те интересува? — вдигна рамене Лиза.

И получи сърдит поглед. Той отиде до вратата и се огледа:

— Откъснати сме от света.

— Какво?

— Снегът валя цяла нощ. Пътищата са затрупани. Боя се, че трябва да останем тук няколко дни.

Когато той си тръгна, Лиза зарови глава във възглавницата.

— Не — прошепна отчаяно тя. — О, не!

Чувстваше се толкова нещастна!

Лиза реши да се затвори в спалнята. Не искаше да вижда Джулиън. Разбира се, щеше се наложи да го среща в трапезарията, но трябваше да го преживее някак си. Глупаво е да гладува, когато в къщата има храна, още повече след два месеца пост. Тя отиде да закусва в десет без петнайсет. Джулиън четеше вчерашния вестник, донесен от Ню Йорк. Когато тя влезе, облечена в бледорозова рокля, той стана. Лиза трябваше да признае безупречните му маниери. И макар той да беше обут в стари ботуши за езда, износени панталони и риза, изглеждаше елегантно. Лиза се преструваше, че не го забелязва. Тя отново седна в другия край на масата. Но чувстваше, че Сейнт Клер я гледа. „Той греша“ — помисли си Лиза с надежда. Не може да са ги оженили с пълномощно. Мисълта за това ѝ беше непоносима.

О'Хара влезе в стаята и донесе омлет с препържен хляб.

— Добро утро, милейди, милорд. — Той говореше със силен ирландски акцент. — Честита Коледа!

Лиза изтръпна. Беше забравила какъв ден бе днес! Погледна Джулиън и веднага сведе глава, промърморвайки:

— Честита Коледа!

Може би за някой този специален ден на любов и веселие беше щастлив. Но не и за нея. За Лиза той стана ден на мъката и отчаянието. Тя жадуваше да бъде в къщи със семейството си. Как се нуждаеше от

баща си, мащехата си и сестра си! Вече нямаше желание за нищо, нито да яде, нито да пие. Искаше само да остане сама и да не вижда тази противна, красива физиономия.

— Извинете ме, аз... — промърмори тя, докато ставаше. Обърна се и избяга от стаята.

— Лиза, почакай! — извика Джулиън.

Тя се втурна към стълбите:

— Какво искаш от мен? Остави ме на мира!

— Лиза, трябва да поговорим!

— Не! — изкрещя тя и тръсна силно глава.

Той стисна лакътя ѝ.

— Ела с мен. — Той говореше спокойно, но твърдо. Прозвуча като заповед.

Лиза разбра, че няма избор и покорно тръгна с Джулиън към библиотеката. Той не затвори вратата. Пусна я и се обърна към прозореца. Снегът навън падаше на пухкави парцали.

Тя стоеше с наведена глава. Това бе най-лошата Коледа, която можеше да си представи. Сърцето ѝ бе разбито. Душата ѝ — погребана под развалините на щастието. Животът ѝ бе свършен...

Джулиън бавно се обърна към нея:

— Искам да ти обясня всичко.

Лиза мълчеше.

— Не се ожених по своя воля, Лиза. Честно казано, ако имах избор, нямаше да се ожения втори път.

Лиза преглъщаше сълзите.

— Камък ми сваляш от сърцето, Сейнт Клер.

— Моля те, млъкни за минута, Лиза.

Тя въздъхна. Не ѝ оставаше друго, освен да слуша глупавите му обяснения. Сякаш те щяха да променят съдбата ѝ. Той се прокашля.

— Обстоятелствата ме принудиха да се ожения.

— За наследница като мен.

— Да. — Погледна я право в очите.

Стори ѝ се, че той действително съжалява.

— Това едва ли те оправдава, Сейнт Клер — възрази тя. — Може би друга жена би била щастлива, но не и аз.

— Брат ми е много болен.

Това бе нещо ново.

— Моят по-малък брат, моя единствен брат Робърт... — Джулиън закри очите си с ръка. — Родителите ни умряха... Отдавна... Той е единствения ми роднина. Нямам никой друг на света... И аз.

Лиза видя, че болката му е истинска. Бедничкия, той също бе нещастен.

— Той е болен от туберкулоза и...

Лиза трепна. Туберкулоза... Това беше ужасно. Да знае, че дните на брат му са преброени.

— Жал ми е за него.

— Жал ти е?

— Разбира се.

Джулиън отново се прокашля.

— Той е в Швейцария и трябва да остане там до края... до края на живота си. Лечението е много скъпо.

— Разбирам — кимна Лиза, като започна действително да разбира.

Джулиън внезапно се обърна към прозореца.

— Не мога да плащам сметките. Но ирландският климат не му понася. Робърт естествено предпочита Лондон, но и там климата не е по-хубав. Той трябва да остане в Швейцария, а аз нямам средства.

— И затова ти дойде в Америка, да се ожениш за богата наследница?

— Да, нямах избор. Касае се за здравето, дори за живота на брат ми.

Неговото здраве, неговия живот! Лиза не искаше да споделя болката на Джулиън, но не можеше да не я почувства. Тя въздъхна дълбоко. Трябваше да си тръгне по-скоро, защото започваше да го съжалява.

— Разбирам те, Сейнт Клер. Брат ти... Но това не променя нищо. Аз не искам да бъда твоя жена.

— Лиза, вече е прекалено късно — отговори рязко Джулиън. — Ние сме женени.

За момент Лиза видя огън в сивите му очите. Сърцето ѝ заби силно. Какво означаваше този негов поглед? Не за първи път виждаше този огън. И трябваше ли да отгатва скритите му чувства? Тя не искаше и нямаше намерение да го прави.

Лиза сви юмруци:

— Вземи парите ми, върни се в Ирландия и плати сметките на брат си. Но ме остави тук.

Джулиън я гледаше с празен поглед. Въпреки това Лиза чувстваше надигащият се в него гняв. Тя не дочака отговора му и избяга от библиотеката.

Влетя в спалнята си и се хвърли по очи на кревата. На долния етаж се намираше мъжа, когото презираше. Нейният мъж, съвършено непознат човек, който ѝ причиняваше болка заради това, че брат му умираше. Лиза си каза, че това не е нейна работа. Че не трябва да изпитва съчувствие към него. Бе ѝ все едно... трябваше да ѝ е все едно.

И той, разбира се, щеше да приеме предложението ѝ, да я остави в Ню Йорк при семейството ѝ и да вземе парите. В края на краищата той не искаше отново да се жени. Думите му я нараниха, почувства се обидена! Но от Сейнт Клер всичко можеше да се очаква. Какво щеше да стане, ако той решише да я отведе в Ирландия, в неговото имение? Какво щеше да прави тогава? Отново да се крие? Лиза вече беше измъчена от двумесечното затворничество. Тя знаеше: силите и смелостта ѝ бяха към края си. Не можеше отново да избяга. Значи трябваше да се примири със съдбата си.

И ако съдбата ѝ бе да отиде с Джулиън в Ирландия...

Пред очите ѝ се появи образа на Сейнт Клер. Когато той дойде за първи път в дома им, тя бе очарована от неговата красота, осанка и аристократични маниери. Колко наивна беше тогава! Да забрави, че не всичко, което блести, е злато! Той не беше рицаря в железни доспехи, за който мечтаеше. Защо външността бе толкова лъжлива! И отвратителната душа не загрозява лицето?

На вратата се почука. Лиза трепна. Сигурно бе той. Тя седна на леглото, но не произнесе и дума. Може би ще помисли, че спи.

— Лиза, Джулиън е. Трябва да обсъдим нещо.

Сърцето ѝ заби силно.

— Няма какво повече да обсъждаме! — извика тя през затворената врата. — Върви си, Сейнт Клер!

Той отвори вратата и влезе. Лиза съжали, че не я бе заключила. Огледа я с изучаващ поглед. Полите ѝ се бяха вдигнали. На Лиза ѝ бе неприятно, че Джулиън се взира в краката ѝ. Тя стана и оправи роклята си.

С неискрена усмивка Джулиън каза:

— Трябва да се разберем веднъж завинаги. Не се надявай, че можеш да ме избягваш.

Лиза завика:

— Ще се постарая да те отбягвам, Сейнт Клер, до смъртния си час!

Той я погледна в очите, след това погледът му се премести на устните, на гърдите. И отново бързо се плъзна по полите ѝ.

— Външността ти е измамна, Лиза — каза той. — В действителност ти си много по-твърда и упорита, отколкото изглеждаш. А на пръв поглед си крехка и слаба. Никога не съм предполагал, че си способна да избягаш и да се криеш цели два месеца. Твоята решителност и смелост са поразителни.

— Това комплимент ли е? — попита Лиза.

— Не, не е. Ти си силна, но не мисля, че си толкова упорита, колкото искаш да изглеждаш. Според мен, ти преиграваш. Ти съвсем не си такава.

— Ами да, кой, ако не ти, ще знаеш каква съм! — изсмя се Лиза, но не се чувстваше на себе си. Този човек се оказа твърде проникателен. Тя не знаеше какво става с нея. Никога преди не се беше държала така. Характерът ѝ бе спокоен и мек. Лиза не се смяташе силна като Софи. За два месеца беше открила нови неща за себе си. Смелост. Храброст. Но сега вече нямаше сили да се бори.

Лиза се приближи до червеното, плюшено кресло и се отпусна в него. Сви юмруци, за да скрие треперенето на ръцете си. Сейнт Клер не трябваше да се досети какво става в душата ѝ. Какво искаше още от нея? И защо все търсеше причини да влезе в спалнята ѝ.

Той се обърна и бавно затвори вратата, което я изплаши още повече. После се наклони към нея и я погледна в очите. Лиза скочи.

— Какво искаш? — ужасено извика тя.

Той присви очи.

— Какво ти става? Нима те е страх? Успокой се, няма да ти причиня зло.

Тя вдигна брадичка:

— Аз не се страхувам.

— Трепериш.

— Студено ми е — излъга тя.

Той се усмихна.

Истински красавец с всичките си тридесет и два зъба на мястото им.

— Искам само да обсъдим нашето бъдеще.

Лиза избухна.

— Ние нямаме бъдеще.

— Пак се държиш като малко дете. Ние сме женени и това не може да се промени. Все пак, струва ми се, ще ти е приятно да научиш, че ще замина за Европа, след като се върнем в Ню Йорк.

Лиза изстина. Тя искаше той да си тръгне. Но толкова скоро? Беше потресена.

— Е какво, мъчно ли ти е, че си тръгвам? — насмешливо попита той.

— Напротив, радвам се! — Но гласът ѝ потрепери, очите ѝ се насълзиха. И изведнъж се появи ново подозрение. — Почакай, искаш да ме вземеш със себе си ли?

Той поклати глава.

— Не, не съм казал, че двамата ще заминем. Заминавам сам. Имам важна работа. Ще дойдеш през пролетта.

Лиза дълго не проговори. Той заминаваше. А какво я интересуваше това? Нали от самото начало искаше да стане така. Да я остави в Ню Йорк. Да вземе парите ѝ. Трябваше да се радва. Опита да се усмихне щастливо, но се получи гримаса.

Беше ясно, че ѝ е казал истината: ако имаше избор, нямаше отново да се ожени. Личеше си, че изобщо не я обича. Това не трябваше да ѝ причинява болка — сърцето ѝ вече беше разбито. Защо тогава се чувстваше толкова нещастна? Той също я гледаше учудено:

— Нали това искаш. Да взема парите ти и да те оставя?

— Да — несигурно произнесе Лиза.

— Непременно ще изпратя да те вземат през пролетта.

Лиза бавно поклати глава.

— Но аз няма да тръгна.

— Ще тръгнеш. — Гласът му беше тих, но думите звучаха предупредително. — Не мисли отново да ме предизвикваш, не ме карай да се връщам за теб.

Лиза се опита да си представи следващите шест месеца. Тя — тук. Джулиън — там. И океана между тях. Защо се чувстваше толкова

тъжна?

— Аз не съм слугиня, Сейнт Клер. И ще правя каквото си искам. Не си прави труда да пращаш някой за мен.

— Тогава ще дойда сам.

— Защо? — попита Лиза. — Нали не съм ти нужна — тогава защо? — Тя улови тъга в гласа си.

Джулиън се обърна към вратата, но се забави. Думите ѝ висяха във въздуха. „Не съм ти нужна.“

— Ще изпратя някой за теб, мадам, защото си моя жена. В мъка и в радост.

— О, господи! — прошепна Лиза. — За какво?

Той отвори вратата и се спря на прага.

— Надявам се, че за шест месеца ще пораснеш и ще разбереш, че твоят жребий можеше да бъде много по-лош.

Лиза не можеше да не каже последната дума:

— Щастлива Коледа, Сейнт Клер.

Той пламна и излезе.

Дори не се обърна.

ГЛАВА 3

Касъл Клер, остров Клер, 1903 г.

Остров Клер образуваше залив между бурния Атлантически океан и дивото западно крайбрежие на Ирландия. Западната му част беше непроходима. Голите скали бяха изложени на яростния вятър и бушуващия океан. Затова пък източната част бе зелена и плодородна. По хълмовете пасяха овце. В долините бълбукаха ручеи. Криволичещи пътеки разсичаха склоновете.

Построеният през 13 век от първия граф дьо Коно замък, с времето често се дострояваше. Бели каменни стени опасваха многото, безпорядъчно построени съоръжения, а над тях се извисяваха крепостните кули на замъка.

Почти една година Джулиън не се беше връщал. Но не почувства успокоение при вида на древните стени и кули. Беше обиколил цяла Европа в търсене на недостижимата забрава. Той гледаше мрачно пред себе си, докато каретата се движеше по мръсния път към замъка. Ако брат му бе в Касъл Клер, в което не се съмняваше, след като не го откри никъде другаде, щеше да му извие врата.

Каретата премина през железните врати, ръждясали от времето. О'Хара дръпна рязко поводите. Каретата се разтресе, колелата изскърцаха, и Джулиън падна от седалката. Той въздъхна и широко отвори вратата, пантите жално простенаха. Каретата му бе стара, толкова стара, колкото и кочияша. Той би си купил нов екипаж, но не искаше да изхвърля семейната реликва.

— Извинете, милорд — изхриптя О'Хара, поемайки си въздух.

Джулиън нетърпеливо го погледна и не дочака да слезе от капрата, за да му подаде ръка. Щом излезе от каретата, той тръгна по пътеката, покрита с мръсотия и чакъл и разтвори тежката парадна врата. Озова се в огромната дневна. Тази част от тринайсетвековния замък, построена от студен камък, беше без прозорци и затова бе тъмна. По стените висяха мечове, арбалети, щитове. Древните оръдия навяваха мисли за средновековието.

Джулиън се огледа. Старинната маса сякаш бе покрита с вековен прах. В огромната камина не гореше гостоприемен огън. Каменният под беше гол и студен. Истински призрачен дом. Джулиън усещаше как студа прониква в него. Той въобще не обичаше това мрачно помещение.

— Робърт — извика той.

Отговори собственото му ехо. Нищо чудно. Замъкът беше толкова голям, а хората, които живеяха тук — твърде малко на брой. Сейнт Клер отдавна беше съкратил броя на прислугата до незаменимия О'Хара, две прислужници и готвач. На тях им бе трудно да поддържат в ред огромния замък, затова в ъглите имаше паяжини, а върху мебелите дебел слой прах.

Той мислеше за жена си: едва ли щеше да ѝ хареса неговото древно имение в сравнение със съвременния разкош на Ню Йорк.

Джулиън мина по тъмния коридор и тринадесетия век свърши. Крилото, в което живееше семейството, бе построено през шестнадесети. Подът беше покрит с паркет, прозорците широки. Голям брой картини, включително и произведения на Ботичели, Веласкес и Курбе, украсяваха стените. Джулиън никога не се разделяше с произведенията на изкуството, които неговите предци бяха събрали и на които се възхищаваха в продължение на векове.

Пред вратата на стаята на брат си той спря и чу женски смях. Очите му се разшириха от изненада и той блъсна вратата.

Робърт седеше на разхвърляното легло, по което личаха следи от скорошни любовни ласки. Той беше само по тънки вълнени панталони, а в прегръдките му имаше някакво момиче. Тя също беше полугола. Момичето извика и прикри с ръце разголената си гръд. Робърт, пребледня щом видя Джулиън. Той скочи от леглото, а любовницата му избяга.

— Джулиън, ти се върна! — възкликна той.

— Защо си тук? — попита строго по-големия му брат. — Трябваше да си в Швейцария.

Робърт прокара ръка през гъстите си кестеняви коси.

— Джулиън, как можеш да ме виниш за това, че исках да се поразвлека! Преди да стане твърде късно...

Думите се забиха като нож в сърцето на Джулиън.

— Не те виня, но трябва да усмириш желанието си, Робърт. — Той вече бе забелязал празна бутилка от вино на масичката. — По дяволите, лекарите ти казаха да пиеш по-малко и да не се напругаш.

Робърт леко се усмихна.

— Малко упражнения в леглото едва ли могат да се нарекат напругане.

Изведнъж чертите на лицето му се изкривиха. Джулиън изстина, когато брат му се закашля и с мрачен вид зачака кога ще отmine пристъпа. Той наля вода и я подаде на брат си.

Те бях много различни. Робърт — безразсъден Дон Жуан — оставяше след себе си опашка от разбити сърца от остров Клер до Дъблин, а оттам и до Лондон. Джулиън избягваше жените. Робърт беше седем години по-млад и много болен.

Сейнт Клер гледаше с присвити очи по-малкия си брат. Макар да имаше нездрав цвят на лицето, той не беше отслабнал. Последния път, когато го видя, брат му имаше тъмни кръгове под очите, а кожата му беше болезнено бледна. Сега изглеждаше по-добре.

— Изглеждаш много добре.

Робърт се усмихна.

— Прекарах отлична седмица, Джулиън. Мисля, че лекарите грешат. Струва ми се, че тукашния климат не е толкова лош за мен, както казват.

— Искам да се върнеш в санаториума — каза Джулиън. — И не искам да чувам никакви „ако“ и „но“.

Но Робърт запротестира.

— Джулиън, знам, че ми мислиш доброто, но не искам да прекарам последните си дни там.

Джулиън недоволиво каза:

— Явно не се намираш на прага на смъртта. Не говори така.

— Искам да получа удоволствие в последните години от живота ми — упорито повтори Робърт. След което се приближи до брат си и го прегърна. — Чувствам се много по-добре, откакто се върнах у дома. Душевното ми състояние е също толкова важно, както и физическото.

Но Джулиън беше непреклонен.

— Казват, че в санаториума си бил само месец. В мига, в който заминах за Америка, си избягал.

Робърт сви рамене.

— Ти замина и на мен ми стана скучно. Сам ли се върна?

— Да, но не се тревожи. Изпълних дълга си и намерих богата съпруга. Просто я оставих до пролетта в Ню Йорк.

— Оженил си се! — Лицето на Робърт просветна. — Джулиън, това е прекрасно! Разкажи ми за нея!

— Няма нищо за разказване.

Джулиън се стараеше да не си спомня лицето на Лиза. Но Робърт бе настойчив. Той прегърна Джулиън. Радостна усмивка светеше на лицето му.

— Хубава ли е?

— Да.

Робърт чакаше и когато брат му не продължи, леко го разтrese:

— Как се казва? Кажи де, светлокоса ли е или брюнетка? Закръглена или стройна?

Джулиън чувстваше как кръвта му пулсира в слепоочията му.

— Казва се Лиза. Единствена дъщеря е на Бенджамин Ралстън и има достатъчно пари, за да се плати лечението ти и да се поддържа имението ни.

Робърт изпитателно го гледаше:

— Защо не я доведе сега?

Джулиън се освободи от прегръдката му и отиде до прозореца. И разбра грешката си. От стаята на Робърт се откриваше прекрасна гледка към езерото. Той веднага се обърна.

— Не искам да идва.

Робърт внимателно гледаше брат си. Мълчанието продължаваше и Робърт разбра, че думите на брат му са неискрени.

— Джулиън, ти искаш тя да е тук.

— Не е вярно.

— Но вече минаха десет години! — извика Робърт.

Лицето на Джулиън потъмня.

— Не ми напомняй! — избухна той.

Очите на Робърт се разшириха и той отстъпи назад, сякаш се боеше, че Джулиън ще го удари.

— Джулиън! — възкликна той.

Джулиън разбра, че яростта може да го обхване и да спре да се владее. Сейнт Клер се боеше от чувствата си, но беше човек с желязна

воля. Той опита да се успокои. Но не беше леко. Червенината бавно се оттегляше от лицето му, дишаше отривисто.

Робърт го наблюдаваше с насълзени очи.

— Забрави — прошепна накрая той. — Забрави. Те са мъртви.

Джулиън се обърна и излезе. По бузата на Робърт се стече сълза.

— Господи, искам да върна брат си към живота — каза на глас.

Това прозвуча като молитва.

Лондон

Лиза се чувстваше така, сякаш необратимо плаваше към съдбата си. Тя стоеше до перилата на парахода и гледаше с немиждащ поглед някъде далеч. В детството си тя често пътуваше с родителите си зад граница. Едно време ѝ харесваше купола на катедралата Свети Павел, извисяващ се над града. Сега дори не го забеляза. Лиза хвана здраво перилата с две ръце, нейният бледосин чадър лежеше забравен в краката ѝ.

О, боже, след няколко минути щеше да види Сейнт Клер! Тя затвори очи. Последните шест месеца се стараеше да залъгва себе си и целия свят, преструвайки се, че все още е Лиза Ралстън, а не съпругата на Сейнт Клер. Но това се оказа невъзможно. На всяко светско събиране я представяха като лейди Сейнт Клер, маркиза дьо Коно, съпруга на Джулиън Сейнт Клер. На всеки прием дамите се спущаха към нея, охкайки и ахкайки за успешния ѝ брак с маркиз със синя кръв и с благороден произход. Те смятаха, че много ѝ е провървяло, защото тя се бе омъжила не само за титла, но и за изключително красив мъж.

Тя не искаше да тръгва, когато Сейнт Клер прати да я доведат. Но баща ѝ беше непреклонен. Той я предаде, когато я омъжи с пълномощно, а сега отново я предаваше, настоявайки да се събере с мъжа си. Как ненавиждаше Сейнт Клер! И все пак той беше в мислите ѝ. Не минаваше и час, в който Лиза да не си припомни нещо от язвителните думи, които си отправиха. Той я преследваше в сънищата ѝ. Лиза често се пренасяше във времето, когато я ухажваше и тя от глупост се влюби. Събуждаше се в радостно настроение, докато реалността не я връхлетеше. И тогава отново я обхващаше отчаяние.

Лиза отвори очи. До брега плуваха лодки. Красиви дами, скрити под чадъри, седяха в тях. На веслата имаше джентълмени, но странно

защо бяха без сака. Лондонския Тауър...

Два лебеда плуваха до дока, а стражата в червена униформа бе на пост пред вратите на крепостта. Днес тя й напомняше на затвор. Нея също я отвеждаха в затвор. А тя се бе надявала, че баща й ще я защити.

След няколко минути парахода щеше да приближи брега, а Сейнт Клер щеше я чака. Лиза беше обмисляла бягство от кораба. Но щом не успя да се скрие от Джулиън в Ню Йорк, то едва ли тук щеше да успее. Той отново би я открил. Неговата воля бе много по-силна от нейната. Тя така здраво стисна перилата, че ръцете я заболяха. Пъхтиящият буксир отведе кораба в дока. Докато хвърляха котвата, закрепваха веригите и спускаха стълбата, Лиза оглеждаше тълпата посрещачи, но не откри Джулиън. Пътниците започнаха да слизат на брега. Лиза пътуваше с прислужницата си — хубава, пухкава блондинка. Бетси бърбореше през целия път, но сега мълчеше и с огромни сини очи се взираше към Лондон. „Най-накрая млъкна“ — помисли Лиза. Съпроводена от Бетси тя слезе на брега.

На дока имаше стълпотворение. Пътниците прегръщаха и посрещаха близки и приятели.

Жени плачеха, деца подскачаха, мъжете се усмихваха. Лиза забеляза двама души, които страстно се прегръщаха. Тя позна в мъжа един от пътниците и почувства остра завист.

Ако само... Но тя отхвърли тези мисли.

— Лиза?

Гласът й беше непознат. Тя се обърна и видя висок, красив млад мъж.

— Лейди Сейнт Клер? — попита той. Младият мъж така се взираше в нея, че тя се почувства мокра, разрошена и неловка.

— Аз съм Лиза Ралстън Сейнт Клер.

Той се усмихна дружелюбно.

— А аз съм братът на съпруга ви. — Той силно стисна ръката й и на нея й се стори, че иска да я прегърне. — Казвам се Робърт Сейнт Клер. Много се радвам, че най-после се запознахме.

Лиза му отправи някакво подобие на усмивка. Значи това бе болният от туберкулоза брат на Джулиън. Тя очакваше да види блед инвалид, а не слаб красавец в цветущо здраве.

Робърт не й позволи да събере мислите си.

— Боже, колко сте красива! Джулиън нищо не ми спомена за това.

Лиза се изчерви. Сърцето ѝ силно заби. Разбира се, за съпруга си тя не беше красива. Сигурно я е описал като вещица.

Робърт я хвана под ръка.

— Е, вие го познавате брат ми — добави той.

Лиза не се сдържа.

— Не, не познавам брат ви. Изобщо не го познавам — отговори рязко тя.

Робърт я погледна внимателно. Лиза отново се изчерви и се обърна. Спокойно! Една дама никога не издава чувствата си. А тя е истинска дама.

— С времето навярно по-добре ще разберете Джулиън — проговори Робърт.

Лиза се огледа.

— Той не е тук. — Стараеше се да скрие разочарованието си. Той дори не бе дошъл да я посрещне след шестмесечната раздяла.

— Джулиън отиде в хотела да провери дали всичко е наред. Ще дойде всеки момент.

Лиза не спомена, че това можеше да го свърши и Робърт, а Джулиън да я посрещне. Изглежда той не гореше от желание да я види.

В следващия миг Джулиън изникна пред нея. Лиза се вцепени като го видя. Тя бе забравила колко красив беше, колко е аристократичен и елегантен, и мъжествен. Сърцето ѝ щеше да изскочи, когато се погледнаха. Той също изглеждаше поразен, но пръв отклони поглед.

Чак тогава Лиза забеляза, че той е с жена. Висока, стройна блондинка, немного по-възрастна от самата нея. Тя също изглеждаше толкова аристократична колкото Джулиън. В действителност можеше да му бъде сестра. Може би той имаше сестра?

Сейнт Клер взе ръката на Лиза и се наведе, избягвайки да я гледа в очите.

— Надявам се, че пътуването ти не е било много уморително — произнесе той с официален тон. А после я погледна.

Лиза не успя да извърне поглед. За момент ѝ се стори, че потъва в океан от мъка. Той излъчваше същия магнетизъм, който я покори, когато се срещнаха първия път. Нещо трепна в душата ѝ. Не, никакво

съжаление, никаква нежност. Тя нямаше да се поддаде отново на неговия чар. Издърпа ръката си. Неговата длан беше твърда и топла. Тази топлина се предаваше дори и през ръкавиците.

— Пътуването бе прекрасно.

— Отлично. — Погледа му пробяга по късия ѝ прилепнал жакет и дългата, тясна пола от бледосин муселин, скроена по последна мода.

Той се обърна към блондинката.

— Позволи ми да ти представя моята съседка, лейди Едит Тарингтън — каза Джулиън. — Тя също е отседнала в „Карлтън“. Когато разбра, че ще те посрещна, изрази желание да ме придружи. Едит, това е моята... съпруга Лиза Сейнт Клер.

Едит Тарингтън се усмихна на Лиза.

— Много се радвам да се запозная с вас — каза тя. — Всички съседни бяха изумени, когато Джулиън се върна и обяви, че се оженил. С нетърпение очаквахме вашето идване, лейди Сейнт Клер.

Лиза се усмихна неестествено. Не знаеше какво да мисли. Коя бе тази съседка на Джулиън? Беше прекалено красива. Може би... Лиза погледна Джулиън. Той сведе поглед.

— Екипажът ни чака. Ще пренощуваме в Лондон, а после ще се качим на кораб до Касъл Клер.

Лиза мълчеше. Тя местеше поглед от Джулиън към Едит и обратно. Джулиън вероятно не би я представил пред жена, която е прекалено важна за него. Разбира се, че не.

— Отлично.

Те се погледнаха. Робърт се прокашля, усмихна се и тупна Джулиън по рамото:

— Към „Карлтън“, приятели мои. Твоята очарователна жена е уморена и иска да си почине в лукс. — Той се обърна към Едит. — Ти, разбира се, ще се присъединиш към нас, ако не си заета.

Изражението ѝ бе студено.

— Колко мило от твоя страна, Робърт, да ме поканиш. Да, тази вечер съм свободна и с удоволствие ще се присъединя.

Лиза изпита страх, но си каза, че това е глупаво.

Едит докосна ръкава на Джулиън.

— Ако не възразяваш, Джулиън. — Гласът ѝ бе тих, интимен.

— Разбира се, че не — отвърна той. После се дръпна, правейки път на Лиза. — След вас, дами — каза той с официален тон.

Но когато с Едит тръгнаха към екипажа, Лиза усети погледа му.
Стана й горещо.

ГЛАВА 4

Вечерята бе в осем. Сейнт Клер бе запазил стаи в хотела, недалече от Палм Корт.

Прекрасното дворче с палми почти точно възпроизвеждаше знаменития интериор на парижкия хотел „Риц“. Виждаше се, че архитектите са направили всичко възможно да пренесат Франция с цялата си красота в Лондон.

Лиза нервничеше. Тя не искаше да вижда никого, особено Едит Тарингтън. И, разбира се, се натъкна точно на нея в коридора. Тя тъкмо излизаше от стаята си. Двете дами се спряха нерешително, докато се измерваха с поглед. Лиза се усмихна принудено:

— Колко добре изглеждате, лейди Тарингтън!

Това не беше преувеличено. Едит бе от тези жени, които изглеждат превъзходно в бледорозово, и вечерната ѝ рокля показваше повече, отколкото скриваше. Тя също се усмихна:

— Благодаря ви! Имате великолепна рокля. Сигурна съм, че ще направи голямо впечатление на Джулиън.

Лиза дълго избира вечерния си тоалет. Тя не искаше да се гласи за мъжа си, но... Трябваше да изглежда красива. И избра сребриста рокля от шифон с дълбоко, прекалено дълбоко деколте.

Лиза промърмори:

— Уверявам ви, че Джулиън дори няма да забележи роклята ми.

И веднага съжали за думите си. Едит потрепери. Лиза усети, че се изчервява, но не можа да измисли нищо, за да изгладни неловкото положение. За щастие, Едит прие своя обичаен светски вид и даде знак на Лиза да я последва. Лиза се радваше на предоставената възможност да прекрати разговора. Стигнаха до стълбата, водеща към Палм Корт, и тя затича надолу. Едит я хвана за ръката.

— Внимателно... — започна тя, после погледна натам, накъдето гледаше Лиза. На площадката долу стояха двама джентълмени. Те чакаха своите дами. Джулиън и Робърт изглеждаха прекрасно в

смокинги. Робърт говореше нещо, докато Джулиън неспокойно се оглеждаше. Сега и двамата застинаха, вперили поглед в жените.

Лиза беше виждала Джулиън и преди в официални дрехи, но сега... Сърцето ѝ замря, устата ѝ пресъхна. В черен смокинг и белоснежна риза Джулиън Сейнт Клер изглеждаше неотразим. Лиза отчаяно желаше той да беше грозен старец. Повече не можеше да се залъгва. Да, тя го презираше, но всеки път, когато го погледнеше, сърцето ѝ замираще. Тя помнеше всичките му целувки и ласки. О, боже! Как можа да попадне в такава безизходна ситуация?! Да се омъжи за човек, когото ненавижда. За такъв красавец, който изобщо не я обича...

После Лиза помисли за блондинката до себе си и крадешком я погледна. Едит изглеждаше също толкова очарована от Джулиън, колкото и Лиза, и сърцето ѝ се сви. Нима подозренията ѝ бяха правилни?

Но Джулиън гледаше Лиза — тя беше уверена в това. И когато погледите им се срещнаха, в нея не останаха съмнения. Коленете ѝ се подкосиха и тя се хвана за перилата, за да не падне. Сякаш неговият поглед я лишаваше от способността да се движи.

Мълчанието наруши Робърт.

— Дами, вие сте радост за уморените ми очи. Колко сте красиви!
— Той се усмихна на Лиза, а Едит дори не погледна.

Лиза се спусна към него.

— Благодаря — смутено каза тя.

Джулиън леко и церемониално ѝ протегна ръка, без да я изпуска от поглед.

— Брат ми е прав. И двете сте прекрасни. Да тръгваме, вечерята е сервирана.

Лиза усети разочарование. Не долови и малък намек, че я харесва. Не, той се държеше официално и вежливо. Беше ясно, че не му е направила впечатление. Сигурно бе влюбен в Едит.

Тя измъчено се усмихна, подавайки му ръка и си напомни, че ѝ е все едно. Ако се терзаше от това какво мисли за нея, щеше да е загубена. Но забеляза, че Робърт неодобрително погледна брат си и в този момент разбра, че с него ще станат приятели.

Джулиън я преведе през вестибюла на хотела. Лиза видя посетителите — мъже в смокинги, дами в блестящи вечерни тоалети

— и забеляза, че гостите ги следят с поглед. Всички сигурно забелязваха колко са нещастни.

Джулиън издърпа стола ѝ. Когато Лиза седнаше, той случайно докосна гърба ѝ. Тя застина. Колко бе топла дланта му...

Робърт настани Едит срещу Лиза, а мъжете седнаха между тях. Робърт се наклони към Лиза и заговори тихо така, че никой друг да не можеше да ги чуе:

— Вие прекрасно си подходжате. Всички в залата шепнат за вас. Искат да знаят коя сте.

Лиза го слушаше възряна в очите му, после изведнъж осъзна, че Джулиън намръщено ги гледа и че ръката на Робърт е покрила нейната.

Джулиън разсеяно плъзгаше пръст по чашата с вино, неспособен да откъсне поглед от Робърт, който се бе навел към Лиза, и ѝ разказа истории от студентските си години. Той я забавлява през цялата вечер, а Лиза му се усмихваше. Но нали ненапразно брат му имаше славата на женкар, за това и не бе странно, че Лиза се увлече по него. Робърт беше познавач на жените. Джулиън се радваше, разбира се, че брат му е в добро настроение. Той не се съмняваше, че Робърт проявява към Лиза само родствен интерес. Но не можеше да обуздае ревността си. Все пак мълчаливо наблюдаваше как брат му ухажва жена му.

Той бе забравил колко е хубава. Не, не просто хубава, а завладяваща красавица. Толкова миниатюрна, толкова изящна и толкова различна от Мелани.

Джулиън допи наведнъж чашата си. Той си напомни, че няма право на любов. Че Лиза е негова жена само на хартия. И нямаше намерение да променя това.

— Джулиън.

Гласът на Едит бе тих и проникновен. Пръстите ѝ докоснаха ръката му. Тя също бе мълчала почти през цялата вечер, наблюдавайки как Робърт флиртува с Лиза. Макар повечето хора в графството да мислеха, че Едит преследва Джулиън и е съкрушена от женитбата му с друга жена, Джулиън не вярваше в това.

— Как се чувстваш? — попита тя.

— Чувствам се толкова добре, колкото е възможно. — Той се обърна и я погледна право в очите. — А ти?

В тях имаше тъга.

— Аз също.

Тя отново погледна към Лиза и Робърт. Джулиън си помисли, че в слуховете за Едит има доза истина. Той я съжали, след като знаеше какво значи да обичаш и да изгубиш. Погледна към жена си. Неговата красива жена, която той не искаше. Да, не искаше. Ръката му стисна по-здраво чашата с вино. Кого заблуждаваше? Плътта му говореше друго.

Изведнъж Джулиън разбра, че Лиза не слуша Робърт. Тя гледаше към ръката му, върху която все още бяха пръстите на Едит. Той почервения, осъзнавайки какво би си помислила Лиза.

Едит, изглежда, също разбра това, защото пребледня и отдръпна ръката си. Лиза рязко се обърна към Робърт и макар устните ѝ да се опитваха да се усмихват, в очите ѝ имаше тъга и стаена обида.

Джулиън поиска да я успокои. Той решително стана.

— Лиза, ще излезеш ли с мен на чист въздух?

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Тя се удиви от поканата на Джулиън. И се разтревожи. Той не ѝ подаде ръка, когато излязоха в осветения двор на хотела. Високи каменни стени ограждаха градината и я скриваха от погледа на преминаващите. В нея растяха толкова много лилии, че на Лиза ѝ се зави свят. Джулиън спря до мраморния фонтан, в който плуваха златни рибки, и отразяваха светлината от газовите фенери.

Лиза се приближи до Сейнт Клер със свито сърце. Какво искаше от нея? През цялата вечер тя се стараеше да не гледа към него, да обръща внимание на Робърт, когото много хареса, но това се оказа невъзможно. Невъзможно, защото той седеше до нея и присъствието му беше невероятно осезателно. Невъзможно и защото Едит докосваше ръката му. Но те не бяха любовници. Не, разбира се, че не бяха. Ако Джулиън бе влюбен в Едит Тарингтън, това би обяснило много. И най-малкото защо Лиза му е безинтересна. Тази мисъл я измъчваше през цялата вечер, макар да се убеждаваше, че ѝ е все едно. Защо страдеше така? Нали не обичаше Сейнт Клер. И все пак го ревнуваше. И защо сега я повика навън? Разбира се, не да я приласкае.

Но той ѝ бе съпруг и ако не беше близък с Едит, то може би щеше да поиска да я целуне сега или после в стаята ѝ. Сърцето ѝ заби по-силно. Зачуди се какво би последвало. Нали бяха женени, но нямаша съпружески взаимоотношения. Дали щеше да поиска да дойде в

спалнята ѝ тази вечер — в леглото ѝ? Нали все пак, в края на краищата, някога трябваше да го направи!

При тази мисъл Лиза едва не изгуби съзнание. Тя нямаше желание да го допусне в леглото си — във всеки случай не сега. Но някаква част от нея жадуваше за ласките му и целувките му.

О, проклета да е нейната страстна и неподобаваща за една дама натура!

— Лиза!

Тя беше така погълната от мислите си, че потрепери. Погледна го с широко отворени очи, едва дишайки.

— Д-да?

Джулиън скръсти ръце на гърдите.

— Искам... надявам се, че вечерята ти хареса?

Тя кимна:

— Всичко беше превъзходно.

Той се взираше в лицето ѝ. Или в устните ѝ? Лиза се разтрепери. Не можеше да измисли какво да каже. Сви юмруци, уверена, че той ще я целуне. Напомни си, че той се е оженил за нея заради парите, против желанието ѝ. Но нощта беше толкова топла, а луната светеше ярко. Мирисът на рози се смесваше с аромата на лилиите. Лиза облиза пресъхналите си устни.

— Джулиън, какво искаше да кажеш?

Лицето му бе напрегнато, очите му — премрежени и по-топли от преди. Той се прокашля.

— Помолих те да излезем, защото искам още веднъж да ти се извиня — каза той с дрезгав глас.

— Да се извиниш?

— Започнахме лошо — ти и аз. Искам да поправам това.

— Д-да — прошепна Лиза. В душата ѝ се зароди надежда. Може би ще могат да започнат отначало. Може би той дори ще се влюби в нея.

Той въздъхна дълбоко.

— Вече ти разказах за здравето на Робърт и за лечението. Не можем да променим станалото, Лиза. Ние сме мъж и жена. Няма как да избягаме от това. Нали сме цивилизовани хора.

Лиза не помръдна. Не ѝ хареса думата „цивилизовани“. Не ѝ хареса, че той заговори за причините, заради които се ожениха. Тя си

мислеше, че Сейнт Клер ще ѝ каже, че му е нужна, независимо от парите. Че я намира за красива, че иска бракът им да бъде истински.

Джулиън преглътна конвулсивно.

— Много семейни двойки се оказват в ситуация, подобна на нашата. Сигурен съм, че го разбираш.

Лиза леко кимна, сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Не съм чудовище, за каквото ме смяташ, поне не съвсем. Например, допускам, че Касъл Клер няма да ти хареса. Днес ми мина през главата, че ако искаш, можеш през половината година да живееш в Ню Йорк.

— Разбирам — промърмори Лиза. Отново разочарование. Как можеха да имат бъдеще заедно, ако половината време тя щеше да живее далече от него?

— Струва ми се, че не разбираш — продължи Джулиън. — Искам брака ни да бъде цивилизован, приятелски. Старая се да те разбера. Така че, ако искаш да прекарваш половината година в Ню Йорк, няма да ти преча.

Лиза не знаеше какво да мисли. Какво имаше предвид той под „приятелски брак“?

— Аз... аз също искам да бъдем приятели — каза тя с треперещ глас. Лиза усещаше, че бъдещето ѝ зависи от този разговор.

Джулиън леко се изчерви.

— Струва ми се, че не разбираш — повтори той. — Опитвам се да ти обясня, че няма да настоявам да изпълняваш съпругеските си задължения.

Дъхът на Лиза секна.

— Прав си, не те разбирам напълно — прошепна накрая тя, но излъга. Сърцето я заболя, когато започна да проумява смисъла на думите му.

— Боже — извика той и прокара ръка по косите ѝ. — Ти си толкова невинна! Не искам да те обидя!

— Ти не ме обиждаш — отново излъга Лиза, стараяйки се с всички сили да не се разплаче. Нещо топло и мокро се стече по бузата ѝ.

— Лиза, разбери ме, ти си млада и пред теб е целия живот. А моят свърши. — В гласа му се долови горчивина. — Не искам да

страдаш заради мен. Ако желаеш, още утре може да се върнеш в Ню Йорк.

Сякаш отдалеч, Лиза чу гласа си:

— Искам да се постарая да направя бракът ни щастлив. Дори и да ми предлагаш да живея в Ню Йорк, ние сме мъж и жена... с една дума... разбираш...

— Ако имаш предвид това, за което си мисля, то отговора ми е „не“. Това е невъзможно.

Лиза беше отчаяна:

— Няма нищо невъзможно. Разбира се, можем да бъдем приятели.

— Не, не можем да бъдем приятели в този смисъл, който имаш предвид — твърдо отговори той.

— Но някога все пак ще имам деца от теб! — изкрещя Лиза.

Той побледня.

— Не!

Лиза вече се досещаше, какво ще каже той, и се боеше от това. Тя безпомощно го погледна.

— Това ще бъде брак само на хартия.

— Не! — ужасено се дръпна Лиза.

— Нямам избор — заяви Джулиън, но в погледа му имаше болка.

— Лиза, трябва да разбереш...

— Не! Не разбирам! — разплака се Лиза и побягна към хотела.

Джулиън искаше да я върне, но вместо това се отпусна на мраморния фонтан, и закри лицето си с ръце. Имаше чувството, че я бе лишил от невинността ѝ, даже без да я докосва.

ГЛАВА 5

Касъл Клер, остров Клер

— Това са вашите покои, милейди — каза О'Хара.

Господи, ама че антика!

От момента, в който пристигнаха на остров Клер, Лиза се чувстваше, сякаш е попаднала в миналото. Малкото селце я очарова: къщичките — каменни и дървени, с керемидени покриви, изглеждаха така, сякаш са преживели векове. Нямаше нито газопровод, нито телеграфни стълбове, нито машини, нито дори конни екипажи. От всеки комин излизаше дим. По една от улиците някакъв човек водеше магаре, натоварено с дърва за огрев, по друга — момче яздеше косматомони. Една жена стоеше на ъгъла на чакълестата улица, и държеше в престилката си яйца. Босоноги момичета перяха на реката. Екипажът на Сейнт Клер трябваше дълго да чака, докато стадо овце освободят пътя. Но може би най-поразителното от всичко бе тишината.

С изключение на кучешкия лай, бебешкия плач и пеенето на птиците света на остров Клер бе невероятно тих. Касъл Клер принадлежеше на епохата на рицарите в блестящи доспехи и техните дами.

Когато каретата се изкачи на най-високия хълм, Лиза за първи път видя замъка. Сърцето ѝ заби по-бързо. Нима това беше неговия дом?

Сиви каменни стени ограждаха замъка, между тях се извисяваха наблюдателни кули.

Входът към него приличаше на огромна бойница. Липсваше само воин-великан с огромен лък. Зад тези стени, над сламените и керемидени покриви, се издигаше висока кръгла кула.

Лиза си представи рицари в доспехи, препускащи към замъка и стрелци в ризници. Тя сякаш виждаше и господарката на замъка, стояща на парадното крило, очакваща своя мъж — воин.

— Милейди! — повика я О'Хара.

Лиза не чу стареца. С широко отворени очи тя разглеждаше огромната спалня, която сега беше нейна. В голямата камина, с изискан мраморен плот, гореше огън. На него бе поставен изящен античен часовник с две гръцки статуи, разположени от двете му страни. Изтърган персийски килим покриваше пода. Стените бяха обвити с износена жълта коприна, на места с петна и дори с дупки. Декорацията на тавана бе най-сложната, която Лиза беше виждала досега, и над главата ѝ, в прозорец, създаващ илюзията за реалност, в синьото небе пърхаха херувими със златни кларинети. Изискан златист тюл украсяваше огромните прозорци, през които се открояваше прекрасен изглед към околностите на остров Клер.

Лиза погледна към леглото, покрито с балдахин. То беше огромно и застлано с пурпурнозлатисто покривало от кадифе. Тя не можеше да си представи как ще спи в такова легло. Помисли за особите с кралска кръв, които са спали в миналото на него и почувства вълнение.

Мебелировката в стаята беше стара, но всеки клатец се стол и издраскана маса миришеха на история. Лиза бе свикнала с богатството — домът на баща ѝ се смяташе за един от най-красивите в Ню Йорк, но този замък тук бе съвършено друг. Струваше ѝ се, че се е пренесла няколко века назад. Нима сега Касъл Клер щеше да е нейния дом, а това нейната спалня?

Харесваше ѝ тази стая. Много ѝ харесваше. За първи път, откакто Джулиън обяви, че няма да има съпружески отношения с нея, Лиза почувства някакъв интерес. Тя по цели дни щеше да броди из замъка и острова. Тук вероятно има толкова много интересни неща! Искаше ѝ се по скоро да настъпи утрото.

— Милейди, ще изпратя прислужницата да донесе чай! Искате ли още нещо? Може би гореща вана?

Лиза се стресна. Тя забрави, че икономът е все още тук. Но усмивката ѝ бързо угасна, тъй като в рамката на отворената врата зад О'Хара стоеше той — проклятието на живота ѝ.

Докато гледаше към Джулиън, тя промърмори:

— Благодаря ви, мистър О'Хара.

Слугата излезе и тя остана сама със Сейнт Клер. Това съвсем не ѝ хареса. Тя вдигна поглед към него и видя очите му вперени в нея.

— Разбирам, че това едва ли ще ти достави удоволствие — каза той безстрастно. — Но можеш да промениш тази или другите стаи, освен моите. Кажи желанията си на мен или на иконома и те ще бъдат изпълнени.

Лиза гордо вдигна глава.

— Не искам да променям тази стая. Харесва ми такава. — Тя се ядоса на себе си за обзелото я желание. — А сега ме извини, но по-добре си върви.

Знаеше, че постъпва грубо, но отиде до вратата и я отвори пред него. Близостта му я тревожеше и лишаваше от спокойствие. Неговата близост. И собствените ѝ мечти.

Джулиън я погледна намръщено, кимна и излезе. Разсърди се, помисли си Лиза. Прекрасно.

Опита да убеди себе си, че ѝ е все едно.

Тя вървеше през новото крило на замъка — дълга галерия, украсена с портрети на Сейнт Клер. Колко красиви са били тези мъже, красиви и свикнали да заповядват, мислеше си тя, и какви очарователни и елегантни жени. Но нито един от предците на Джулиън не можеше да се сравнява по красота с потомците си.

Премина бавно през цялата галерия, докато най-накрая видя неговия портрет. Ако не беше позлатения надпис на рамката „Джулиън Сейнт Клер, тринадесети граф дьо Коно“, не би го познала. Той се усмихваше.

Сърцето ѝ биеше прекалено силно, когато Лиза се приближи до портрета. Той беше нарисуван десет или единадесет години по-рано. На него Джулиън изглеждаше много по-млад.

Но, господи, колко не приличаше на себе си! Усмивката му бе искрена! Усмивка се не само устните, но и очите му. Това беше усмивка на щастлив човек. Тя искаше да опознае по-добре човека от портрета, но чувстваше, че никога няма да може. Той си беше отишъл завинаги. Стана ѝ много мъчно. Лиза не можеше да остане повече в галерията. Сърцето ѝ се разкъсваше. Но когато се обърна тя видя друг портрет, на който бе изобразена невероятно красива блондинка. Усетила внезапна тревога, Лиза се приближи, и разбра коя е жената.

— Лейди Мелани Сейнт Клер, тринадесета маркиза дьо Коно — шепнешком прочете тя.

Разгледа мрачно младата жена. Първата жена на Джулиън беше много по-различна от самата нея. Очите ѝ бяха сини, цвета на лицето ѝ матовопорцеланов, и по това как бяха разположени портретите, изглеждаше, че тя и Сейнт Клер се усмихват един на друг с усмивката на вечността.

Сърцето на Лиза се сви. Какво се бе случило? Обичал ли я Джулиън? Тази мисъл ѝ причини болка.

Най-лошото беше, че Мелани много приличаше на Едит. Това не ѝ харесваше. Изобщо не ѝ харесваше. Лиза се обърна и почти тичешком излезе от галерията. Вече не се съмняваше, че Джулиън много е обичал първата си жена. Беше ли Едит нейна роднина? Вероятно братовчедка или сестра? Виждаше ли Джулиън първата си жена в тази другата, когато я гледаше? Привличаше ли го Едит заради сходството ѝ с Мелани?

Лиза се спря в коридора. А сега накъде? Помисли минута, а после свърна вляво. Покрай затворените врати. По тъмните коридори. Само стъпките ѝ отекваха в тишината. Не беше на себе си. Започна да се плаши от собствената си сянка. Имаше усещането, че не е сама. В подобни замъци можеше да има и духове. Лиза никога преди не беше се сблъсквала с духове, но сега бе готова да повярва в тяхното съществуване.

Накрая тя реши да почука на една от вратите. Но не получи отговор. Когато се осмели да я отвори, се озова в тъмна стая. Мебелировката беше покрита с прашно и скъсано покривало.

„Колко стаи има в Касъл Клер?“ — запита се тя.

В стаята имаше някой! Лиза извика. Не, беше ѝ се привидяло. Сигурно имаше някоя мишка. Лиза реши, че е време малко да освежи Касъл Клер. Не да пренареди, а да отвори и проветри стаите, да почисти мебелите, килимите и драпериите. Да възстанови замъка в цялото му първоначално великолепие.

Лиза забърза по-нататък. Накрая се натъкна на стълба и бързо се спусна надолу. Сега вече беше уверена, че се намира на етажа, където бяха нейните покои. Интересно, къде ли бе стаята на Джулиън?

Лиза бутна още една врата. Тя се отвори със силно скърцане и момичето видя Робърт.

Той лежеше на леглото облечен, но ризата му бе разкопчана. Четеше. Когато врата изскърца, Робърт се стресна, а Лиза се изчерви.

— Извинете — промърмори тя. — Изгубих се.

— Моля те, не се извинявай — усмихна се Робърт, остави книгата и стана. — Радвам се да те видя. Влизай.

Това не беше съвсем прилично и Лиза се усъмни дали е редно да го направи. Робърт я гледаше учудено.

— Мислех, че сме приятели.

— Разбира се — кимна Лиза.

Тя плахо влезе в стаята и спря до вратата.

— Новия си дом ли разглеждаше? — попита Робърт, приближавайки се към нея.

— Да, замъкът е огромен. Колко стаи има?

— Не помня точно, някъде към петдесет и шест — петдесет и седем — небрежно отбеляза Робърт. — Сто години назад Сейнт Клер са били много богати и могъщи. Имали са имения и тук, в Западна Ирландия, и в Южна Англия. Но моят баща и дядо — хазартни играчи — проиграли всичко, освен Касъл Клер.

— О! — възкликна Лиза. — Това е ужасно!

— Мисля, че брат ми би могъл да върне това състояние, ако поиска — усмихна се Робърт. — Той е умен човек. Преди няколко години направи няколко успешни сделки. Но през последните десет години изгуби всякакъв интерес към имението.

Лиза помисли не е ли свързано това с явните промени в характера на Джулиън. Тя облиза устни.

— Открих галерията с портрети — призна накрая тя.

— Наистина ли? Приятна ли беше срещата с призраците на Касъл Клер?

— Беше много интересно. — Лиза умираше от желание да го попита за това, което я тревожеше, но се плашеше от отговора. Накрая изтърси: — Открих портрета на Джулиън.

Усмивката изчезна от лицето на Робърт. Той я погледна с любопитство.

— Да, нарисуван е преди дванадесет години. Джулиън беше на осемнадесет тогава и току-що се беше оженил.

Сърцето ѝ бясно препускаше.

— Тогава той е изглеждал щастлив.

— Да. Щастлив. — Робърт тъжно се усмихна. — Той беше седем години по-голям от мен и аз го обожавах. Ходех след него, а той не

възразяваше. Докато... — Той се запъна.

— Докато какво?

— Докато не срещна Мелани.

— Първата си жена?

— Да.

Лиза премина през стаята и погледна през прозореца. Пред нея лежеше малкото езерце. Тя се обърна.

— Какво стана?

— Тя беше наполовина англичанка и наполовина ирландка. Макар че баща ѝ имаше имение наблизо, от другата страна на канала, Мелани израсна в Съсекс. През лятото, когато стана на шестнадесет, тя дойде с родителите си тук. С Джулиън веднага се влюбиха. Следващата година се ожениха.

— Значи, той наистина я е обичал — каза Лиза, чувствайки се ужасно нещастна. — Много ли беше красива?

— Да, тя беше крехка като венецианско стъкло — произнесе Робърт. — Джулиън не ти ли е разказвал как умря?

Лиза поклати глава.

— Не е странно. Той не обича да говори за това. Случи се преди десет години и оттогава Джулиън не е същия. Когато те загинаха, аз загубих брат си.

— Те? — едва чуто попита Лиза.

— Те имаха дете. Момче. Еди. Беше на две години — светлокос и красив като ангелче. Той се удави. Ето там.

— О, боже! — прошепна Лиза, поглеждайки към изумруденото езеро. То светеше, искреше, играеше с лъчите на пролетното слънце. Място за успокоение — място на смъртта.

Очите на Робърт се насълзиха.

— Джулиън беше безутешен. Както и Мелани. Вместо да се поддържат един друг, те се затвориха, всеки в себе си. Умолявах Джулиън да се вземе в ръце — боях се за него. Макар Мелани да заведе Еди при езерото в този ден, Джулиън винеше себе си.

Лиза не дишаше от ужас.

— Какво се случи?

— Два дни след смъртта на Еди, Мелани си отиде. Никой не видя това: отиде си призори. Спусна се към езерото... Беше облечена само в нощница... — Изведнъж той спря и потърка очите си с юмрук.

— Не! — изкрещя Лиза.

— Да — произнесе тихо Робърт. — Тя се удави.

ГЛАВА 6

Лиза трябваше да седне — краката ѝ се подкосиха. Тя смътно осъзна, че Робърт ѝ подаде стол. Закри лицето си с ръце. О, боже, сега разбираше всичко! Бедният Джулиън!

— Той така и не се оправил след този удар — каза Робърт, като се отпусна на пода до нея и хвана ръката ѝ. — Зная, че се сърдиш на брат ми за това, че се ожени за теб не по любов, а против волята ти. Той ми разказа как си избягала. Ти си храбра, силна жена, Лиза. И красива. Точно каквато е нужна на брат ми.

Лиза избърса очите си и го погледна.

— Аз не съм му нужна. Той ме избра заради парите, а аз глупачката си мислех, че е влюбен в мен. Не знаех, че е дошъл в Америка да се ожени за богата наследница.

Тя не спомена, че знае за туберкулозата му. Едва ли щеше да му бъде приятно.

— Каквото било — било. Но ти, Лиза, си му нужна — уверено заяви Робърт.

Те се погледнаха. Робърт стисна ръката ѝ по-силно.

— Не се съмнявам, че ще разтопиш вледененото му сърце. И ще върнеш човека, когото изгубихме.

Лиза се усмихна горчиво.

— Аз? — въздъхна тя. — Как мога да разтопя сърцето му.

— Така, както всички жени разтапят мъжките сърца. Накарай го да се влюби в теб.

Лиза беше потресена от предложението му, но Робърт ѝ намигна.

— Ще се справиш. Уверен съм.

— Ще се справя? Едва ли. Джулиън дори не ме харесва.

— Ти си красива. Нито един мъж не може да не го забележи.

— Аз... Другите мъже ме намираха за привлекателна — промърмори Лиза. — Но не и Джулиън. Той сякаш не иска да знае за съществуването ми.

— Знае.

Лиза трепереше.

— А Едит?

— Тя е по-малката сестра на Мелани. Но не си приличат. Джулиън никога не е помислял за женитба с нея. Знам го със сигурност.

— Те... любовници ли са?

— Те са приятели. Забрави за Едит. Джулиън е почтен човек. Той не си играе с теб, Лиза. Знам го.

Лиза мълчеше. Не можеше да се реши. Робърт я погледна в очите.

— Направи това, което ти казах. Иначе ще останете чужди един към друг.

Лиза се замисли. Робърт ѝ предлагаше да го покори и да го освободи от миналото.

— Но как мога да го накарам да се влюби в мен? — объркано произнесе тя.

Робърт се усмихна.

— Това не е трудно, мила. Съблазни го.

— Няма що, много добър съвет ми даде! — Лиза дори отвори уста. — Ама и ти си един!

— Ти можеш да го направиш — увери я Робърт. — И аз ще ти помогна. Зная всичко за съблазняването.

Да съблазни Джулиън, да завоюва сърцето му, да го накара да се влюби в нея... Всичко тава я поразя. Не можеше да го направи! Тя не знаеше нищо за съблазняването и не се смяташе за съблазнителка. Сигурно щеше да изглежда като глупачка, ако пробва това, което ѝ предлагаше Робърт.

— Може би — дрезгаво каза тя, — първо трябва да се сприятелим?

Робърт се усмихна.

— Съблазняването е пътя към сърцето на мъжа. Трябва да се получи и с брат ми.

Лиза мислеше трескаво. Към страха се примесваше и любопитство, към отчаянието — надежда. Тя престана да се ядосва на Джулиън. Той беше обичал и бе изгубил всичко.

Как сега да му обърне гръб след всичко, което узна?

— Е?

— Ти си се побъркал — прошепна тя. — И двамата сме побъркани.

— Значи, да? Съгласна си? — попита нетърпеливо Робърт.

Лиза кимна. В стаята седяха вече двама заговорници — Лиза и Робърт.

— Ще ти кажа какво да правиш, какви тоалети да избираш — шепнеше Робърт.

Но Лиза не го слушаше. Пред очите ѝ изникна картина: тя, облечена в пеньоар, се навежда към Джулиън. Той чете книга. Тя леко го докосва по рамото, както правят момичетата в театралните постановки, и той изведнъж я забелязва. Погледът му се плъзва по нея, тя чувствено му се усмихва, и изведнъж копринения пеньоар се разтваря...

Лиза въздъхна. Кого се опитваше да излъже? Нито веднъж в живота си не се е разхождала в пеньоар и не знаеше нищо за съблазняването. Съвсем нищо. Сигурно дори и с помощта на Робърт нямаше да успее.

— Без помощ няма да се справя.

— Не се безпокой — уверено каза Робърт.

Но Лиза не се успокои. Изведнъж вратата се отвори и в стаята влезе Джулиън. Лиза застина. Червенина заля бузите ѝ.

— Робърт — попита раздражено Джулиън, без да забележи Лиза, — знаеш ли къде е жена ми?

И тогава я видя. Робърт пусна ръката ѝ и стана. Погледът на Джулиън се местеше от единия на другия.

Отначало с почуда. После озлобено.

— Ясно — повлече той.

Лиза рязко стана. Сърцето ѝ беше готово да изскочи от гърдите, бузите ѝ пламтяха. Да не би Джулиън да си помисли, че с Робърт вършат нещо осъдително? Тя го погледна в очите. Погледът му бе студен и мрачен и Лиза започна да съжалява, че бе останала при Робърт.

— Здравей, Джулиън — проговори неуверено тя. — Изгубих се и дори не разбрах, как се оказах до стаята на Робърт.

Изражението на Джулиън оставаше каменно.

— Не до стаята, а в самата стая — поправи я той и погледна брат си. — Какво толкова интересно обсъждахте, че бяхте наклонили глави

един към друг?

Лиза не знаеше какво да отговори.

— Твоята жена се разхождаше из замъка. Натъкнала се на картинната галерия. Говорихме за семейството ни. — Робърт се усмихна, приближи се до Джулиън и го потупа по рамото. — Какво има? Да не ревнуваш? Или не трябва да говоря с жена ти?

Джулиън пламна.

— Не говори глупости — подхвърли той. После студено изгледа Лиза. — Готвачът иска да знае какво да сервира за вечеря.

— Добре — измънка тя.

Не можеше да се застави да се усмихне. Отчаяно искаше да каже на Джулиън, че е разбрала всичко и че ѝ е мъчно за него. Искеше също така да обясни, че между нея и Робърт нямаше нищо и не би могло да има. Внезапно чувство, което тя считаше за безвъзвратно изгубено, пламна в нея с нова сила — чувство на болезнена, безнадеждна любов. Тя се боеше да го признае дори пред себе си.

Робърт, изглежда, се забавляваше.

— Не ми е добре — промърмори той. — Ще подремна. Джулиън, изпрати Лиза до кухнята. Тя няма да намери сама пътя.

Брат му се поклони и отвори вратата пред Лиза. Те преминаха през коридора и мълчаливо слязоха долу. На Лиза ѝ се наложи да подтичва, за да настигне Джулиън. В огромната, централна зала най-сетне го догони и се осмели да го погледне в очите. Сърдеше ли се?

Ревнуваше ли? Възможно ли бе това? Мъжът трябва да изпитва силни чувства, за да ревнува. Лицето на Джулиън оставаше непроницаемо. Лиза не можеше повече да мълчи.

Тя докосна лакътя му:

— Джулиън, почакай. — Тя докосна лакътя му.

Той се обърна към нея, с ръце отстрани.

— Искаш нещо да ми кажеш ли?

Лиза нямаше време да обмисли думите си.

— Да, Джулиън. Робърт и аз просто разговаряхме и ти не трябва...

— Разбира се, че не — нетърпеливо я прекъсна той.

Лиза пламна.

— Разсърдих ли те?

— Не, напротив, радвам се, че се сприятелихте с брат ми. — Тонът му обаче не омекна.

Лиза не посмя да го попита за първата му жена и за сина му. Тя го гледаше, изпълнена със съжаление и любов, на каквато вече мислеше, че не е способна.

— Джулиън!

Той чакаше, взрян в лицето ѝ, обърнато към него. Сърцето ѝ щеше да изскочи.

— Джулиън, видях портрета ти в галерията... — започна тя.

— Сигурен съм, че си прекарала хубаво деня — рязко я прекъсна той, — но готвача чака.

Сейнт Клер се обърна и тръгна с бързи, решителни крачки, без да я дочака.

Лиза се вцепени. Дали се бе досетил за какво искаше да поговорят? Беше ли неговата грубост преднамерена и искаше ли да ѝ попречи да зададе този страшен за него въпрос?

Като насън тръгна след него към кухнята. Сега, когато разбра, какво означава скритата печал в сивите му очи, тя не можеше да не мисли за него и тежката загуба.

Решението бе взето. Лиза нервно обикаляше стаята си от единия ъгъл до другия. Беше облечена във вечерна пурпурна рокля, която бе избрал Робърт. Какво да прави сега? Вечерята не можеше да бъде поужасна: Джулиън не забеляза тоалета ѝ. Изглеждаше така, сякаш напълно я игнорира. Пи много и почти не се докосна до храната. През цялата вечер бе мрачен. Слава богу, през повечето време Робърт правеше компания на Лиза. Тя не отклоняваше поглед от Джулиън. Колко бе красив дори и в това мрачно настроение! Когато си помислеше какво ѝ предстои да направи, започваше да трепери от вълнение. На вратата тихо се почука.

Лиза бързо отвори и в стаята се промъкна Робърт.

— Какво чакаш? — нетърпеливо попита той. — Джулиън отиде в стаята си.

— О, боже! — прошепна Лиза.

В този момент ѝ се искаше да се откаже.

Робърт стисна ръката ѝ.

— Трябва да го направиш!

Тя го погледна и бавно кимна:

— С какво да започна?

Той се усмихна:

— Кажи му, че искаш да обсъдиш състоянието на замъка. Вземи си стол и седни. Наклони се леко напред, за да погледне в деколтето на роклята ти.

Бузите на Лиза пламнаха.

— Предложи му да наеме още слуги и да се направи пролетно чистене. Гледай го с широко отворени очи. Имаш много красиви очи, Лиза, много изразителни. Не се бой да ги използваш.

Лиза нервно кимна.

— В един момент се приближи до него и сложи ръка на рамото му. Бъди колкото се може по-нежна и женствена.

— Не умея, Робърт. Как да го накарам да ме целуне?

— Днес не трябва да го караш да те целува — каза Робърт. — Даже не мисли за това. Ако той те целуне, отвърни естествено. Сигурен съм, че не трябва да ти казвам какво да правиш. — Изведнъж му хрумна една мисъл. — Джулиън целувал ли те е някога?

Тя се изчерви:

— Когато ме ухажваше.

— Харесаха ли ти целувките му? — направо попита той.

— Робърт!

Той леко се усмихна:

— Е, какво, това вече е добре.

— Той не ме е целувал, откакто избягах от него — призна тя с нещастен вид.

— Ще те целуне — убедено каза Робърт. — Но днес забрави за целувките. Просто искам да отидеш в стаята му, толкова красива и невинна. Ще смутиш сърцето и душата му, така както и тялото му. Сигурен съм в това.

Лиза прехапа устни:

— Невинна ли изглеждам?

— Даже прекалено.

Чувствайки се така, сякаш отива към ешафода, Лиза тръгна, но Робърт я спря.

— И още нещо — каза той като сложи ръка на рамото ѝ. — Нито дума за нещастieto.

Лиза не успя да отговори: Робърт отвори вратата и леко я побутна. Тя се намери в слабо осветения коридор. Слепоочията ѝ пулсираха, в главата ѝ нямаше нито една мисъл.

Покоите на Джулиън се намираха в другото крило. Тя бързо премина през гостната и с разтреперена ръка почука на вратата.

Тя веднага се отвори.

ГЛАВА 7

Джулиън стоеше на прага на стаята си облечен в риза с навити ръкави, откриващи мускулестите му ръце, покрити със златисти косъмчета. Ризата беше разкопчана до колана. Лиза едва не извика, когато видя широката му гръд и мускулестия корем. Той все още беше с черните вълнени панталони, но бос. Лиза никога преди не бе виждала полугол мъж и едва успя да вдигне поглед.

Когато погледите им се срещнаха, времето сякаш спря. Лиза чуваше биенето на собственото си сърце. Джулиън направи крачка назад, закривайки вратата.

— Искаш да поговориш с мен ли? — попита той.

Беше й трудно да диша.

— Да — прошепна тя с треперещ глас.

Той отново я погледна изпитателно, и Лиза помисли, че ще я изгони. Но Сейнт Клер отстъпи встрани. Лиза влезе в гостната. Тя забеляза само камината, в която гореше огън, и изтъркания килим на пода. Нищо повече. Всичките й чувства бяха съсредоточени във високия, златокос мъж до нея. Лиза се опитваше да си спомни наставленията на Робърт, но не можа. Само една дума се бе запечатילה в съзнанието й — съблазняване.

— Лиза — дрезгаво повтори той. — Искаш да поговориш с мен ли?

Лиза трепна. Обхвана я паника. Какво трябваше да каже? О, да, замъка!

— Замъка — прошепна едва чуто тя.

— Замъка? — като ехо повтори той.

Лиза си припомни думите на Робърт.

— Касъл Клер...

— Знам името на замъка си — прекъсна я Джулиън.

Той се обърна и прокара ръка през косите си, после мрачно устреми поглед към нея.

— Е, казвай. Касъл Клер... После. Какво искаш?

Лиза не можеше да откъсне очи от устните му. Неговите пълни, красиви устни. Кръвта нахлу в лицето ѝ и тя кимна, като се стараеше да събере мислите си. Трябваше да седне и да се наклони напред. Но къде да седне? В този момент Лиза видя дивана. Събра смелост и премина през стаята, усещайки, че Джулиън я наблюдава като сокол дебнеш плячката си и неловко приседна в крайчеца.

— Имаме нужда от прислуга — едва каза Лиза, накланяйки се напред.

Погледа му не се промени.

— Да — бавно провлачи той. Изведнъж очите му се спряха на деколтето на роклята ѝ.

Лиза не можеше да повярва, че плана на Робърт сработва. Джулиън наистина гледаше деколтето ѝ. Сърцето ѝ заблъска. Той вдигна рязко глава и я погледна в очите със странно изражение. Нима беше истина, че той я желаше? Тя почти спря да се страхува, дори ѝ стана весело.

След секунда Джулиън започна да крачи из стаята, а Лиза очаровано следеше стройните му крака. Без да се обръща, той каза:

— Можеш да наемеш още прислуга. Направи списък на слугите, които са нужни. Утре ще го погледна.

Лиза не се помръдна. Тя така се развълнува, че ѝ стана студено. Джулиън се обърна:

— Нещо друго?

Като си спомни наставленията на Робърт, тя стана бавно и като на сън тръгна към него, полюшвайки бедра. Очите на Джулиън се разшириха. Щом видя това, тя с още по-голямо усърдие започна да се полюшва. Напред-назад, от една страна на друга. Джулиън се взираше в нея с широко отворени очи.

Лиза се приближи до него, леко задъхана от усилията си. Тя го погледна, припомни си какво говореше Робърт за очите и вдигна кокетно ресници. Джулиън мълчеше.

Лиза положи своята малка, мека длан на голото му рамо. Това докосване предизвика трепет в тялото ѝ. Тя едва дишаше, виеше ѝ се свят...

— Джулиън — прошепна Лиза, и отново вдигна ресници.

Той дишаше задъхано. Ноздрите му се разшириха, очите му блестяха.

— Какво, по дяволите, правиш?

Той почервения. Като че ли ток удари Лиза. Отначало ѝ се стори, че не е чула. Но не, не грешеше — гнева му беше истински. Изведнъж той силно стисна ръката ѝ и я отблъсна от рамото си.

— Какво става?

Лиза потрепери и с ужас осъзна, че не го е очаровала, а само го е разгневила. Той се наведе към нея.

— Мисля, че трябва да се прибереш в стаята си — злобно каза той.

Очите на Лиза се насълзиха. О, боже! Оказа се в много глупаво положение! Тя се обърна, за да избяга, но края на роклята ѝ се закачи за стола и тя падна на пода.

— Лиза! — възкликна Джулиън и целия гняв изчезна от гласа му.

Искаше да избяга далеч оттук! Не трябваше да слуша Робърт! Тя се опита да стане, но полите ѝ попречиха, и тя едва виждаше през сълзи. Лиза почувства, че Джулиън клекна до нея и замря. Сейнт Клер я хвана през талията със своите големи и силни ръце. Те ѝ се сториха като разтопено желязо. Ръцете му я държаха, но погледа му бе устремен към устните ѝ. Лиза изпита желание да го целуне. Тя никога нищо не бе искала толкова силно. Името му се въртеше на езика ѝ.

— Джулиън — въздъхна тя.

Той отвърна поглед.

— Ще ти помогна да станеш — глухо каза той.

След минута Лиза беше на крака и Джулиън се дръпна. Не можеше да успокои сърцето си. От гърдите на Джулиън се изтръгна тих стон. Лиза го погледна и застина, без да може да откъсне очи от панталоните му, под които се надигаше мъжествеността му.

— Лиза, моля те, върви си.

Лиза не смееше отново да го погледне. Тя тръгна към вратата с треперещи крака. Обърна се:

— Джулиън...

Не можа да продължи. А и не знаеше какво да каже. Той я изяждаше с поглед, чийто блясък я плашеше и очароваше.

— Моля те да си отидеш — настойчиво повтори Сейнт Клер.

— И дори няма да ме целунеш?

Той рязко си пое въздух. На слепоочието му запулсира жилка.

— Струва ми, че ясно ти обясних всичко — произнесе той. — Бракът ни е само на думи.

— Но защо? — възкликна с отчаяние Лиза. — Джулиън, защо?

— Защото — на челото му изби пот — аз искам така.

Очите ѝ отново се насълзиха.

— Значи, до края на живота си ще останеш верен на мъртвата си съпруга?

Той се напрегна. Но Лиза не можеше да спре.

— Знам, че си я обичал и че тя е била забележителна жена и съпруга. Не искам да ѝ съпернича — не бих се осмелила, но няма ли да ми дадеш шанс?

— Не — продума той.

Лиза изстина, но продължи с необичайна за нея смелост:

— Тя е мъртва, Джулиън, Мелани и Еди са мъртви. Твоята вяроност няма да ги възкреси. Моля те, помисли за това, което ти казах.

— Млъкни! — изкрещя Джулиън. — Млъкни!

Но Лиза реши да довърши.

— Джулиън, разбери ме правилно. Ако можех да променя миналото и да ти помогна, бих го направила. Бих върнала жена ти и сина ти. Не знам защо имам такова желание. Не знам, защо се тревожа за теб. Ние сме си чужди и ти не си спрял да ме обиждаш. Но независимо от това, Джулиън, разбери, време е да им позволиш да си отидат. Много съжалявам, Джулиън.

— Махай се! — изкрещя той, и ѝ обърна гръб. Тялото му трепереше.

Беше му болно, ужасно болно. Лиза виждаше тази болка, чувстваше я. Тя отчаяно искаше да го притисне към гърдите като обидено, изплашено дете. Приблужи се до него, прегърна го и допря буза до потреперващия му гръб.

Той така рязко се обърна, че Лиза едва не падна.

— Върви си! Остави ме! — прогърмя той.

Лиза подскочи и се удари в масата. Изведнъж той направи крачка към нея. Лиза от страх се притисна към стената, очаквайки да я удари. Но той просто се наклони към нея.

— Не смей да говориш за тях! — извика грубо той. — Нямах право!

Лиза искаше да каже, че това не е така. Че вече тя е неговата съпруга, неговата жива съпруга, а не някой призрак. Но не се осмели. По бузите ѝ се стичаха сълзи, сълзи от отчаяние.

Изведнъж той се отдръпна от нея и тихо застана. Скри лице в шепите си и прошепна:

— Върви си, Лиза!

Тя не помръдваше.

— Моля те — добави той.

Раменете му потрепваха...

Сърцето на Лиза беше разбито. Тя се промъкна покрай него и се втурна навън.

ГЛАВА 8

Каквото и да ставаше, той щеше да се държи на разстояние от нея. На всяка цена.

Стаята на Джулиън тънеше в мрак. Огънят в камината беше догорял, но той не лягаше.

Стоеше неподвижно до прозореца и се взираше в тъмната нощ. От него се виждаха белите овчици върху тъмната повърхност на залива. Само ако можеше да престане да мисли за нея. За нея. За Лиза. Не искаше да мисли за нея като за своя съпруга. Въпреки това нейния образ го преследваше. Какво искаше тя? Да го съблазни? Това беше направо смешно! Но на него не му беше до смях. Завладя го отчаяние.

Джулиън закри с ръка лицето си и тръпка премина по тялото му. Твърде късно разбра грешката си: ожени се за очарователно невинно момиче, добро по природа и прекалено красиво! Как можа да бъде такъв глупак! Трябваше да свърже живота си с жена не в първа младост, някоя като Кармина Вандербилд, която беше на пазара на невести толкова години, че светските дами изгубиха броя им. Тогава нямаше да бъде толкова изкушен.

Джулиън проклинаше тялото си за предателството. Какво и да си внушаваше, той беше просто мъж и не можеше да се бори със страстта. Лиза го вълнуваше! Той искаше да мисли за нея, като за тайно растение, изнежено и крехко. Но разбираше, че не е така. Тя притежаваше железни нерви, голяма решителност и храбростта на сто лъва. Въпреки това оставаше наивна, невинна и с изключение на неуспешния ѝ опит за съблазняване, неспособна на каквито и да е действия. Всички чувства се отразяваха на лицето ѝ и в златистокафявите ѝ очи. Днес вечерта той отново я обиди. А как не му се искаше! Тя изпитваше нещо повече от обида и състрадание. Джулиън си спомни погледите, които си размениха, когато ѝ помогна да се изправи. Господи, тя също го желаше!

Ръката му се плъзна надолу и докосна панталоните си. Представи си, че Лиза го докосва, и през тялото му премина трепет.

Как щеше да живее така! Трябваше да стои по-далече от жена си! О, боже, наистина по-далеч! Но вътрешния му глас шептеше: А какво, ако... ако тя се окаже в леглото ти? По дяволите, какво ще стане тогава?

Той дръпна ръката си и неволно бутна вазата с цветя. Парчета порцелан със звън се посипаха по пода. Джулиън простена. Вазата беше подарък от бабата на майка му. Ама че досадно, че я разби! Но Джулиън съжаляваше не само за вазата. Той съжаляваше за миналото, за настоящето — и се боеше от бъдещето. Като дишаше тежко той се приближи до бюфета и си наля чаша уиски. Едва ли щеше да успокои желанието в тялото му, но нямаше избор. На всяка цена трябваше да потуши страстта. Завинаги. Така, както трябваше завинаги да заглуши и зова на сърцето си.

През последните дни Лиза не виждаше Джулиън. На сутринта след неудачния ѝ опит за съблазняване той замина. Остави ѝ само кратка бележка:

„Важни дела изискват моето присъствие в Лондон.
Съжалявам.

Джулиън Сейнт Клер“.

В първия миг Лиза не повярва на очите си. Той бягаше от нея.

Сега седеше с Робърт на тревата върху червеното плюшено покривало, а до тях имаше ястия от пържено пиле, зеленчукови салати и горещи хлебчета. През цялото време си мислеше за Джулиън и колко ѝ се искаше онази вечер да бе завършила по друг начин!

Сега вече Лиза не се съмняваше, че Робърт грешеше. Тя не можеше да съблазни Джулиън и да го накара да се влюби в нея. Той живееше с миналото, а тя — в своята младост и безпомощност, не можеше да го измъкне от там. Сърцето ѝ беше разбито и молеше Бог да ѝ даде сили!

Робърт игриво я дръпна за косите.

— Давам пени за мислите ти, сестричке.

Лиза се усмихна слабо:

— Не мисля, че струват и толкова.

Робърт, с разкопчано яке и без шапка, лежеше на една страна, обърнал бледото си лице към майското слънце. Ако не беше толкова блед и нямаше сенки под очите, Лиза никога нямаше да помисли, че това е човек, осъден да умре.

— Тогава ще се опитам да отгатна — усмихна се той. — Мислиш за моя брат-глупак.

Лиза обхвана с ръце коленете си.

— Да.

— Той се бои от теб, Лиза. Бои се от собствените си чувства. Затова избяга.

— Искане ми се да си прав! Но след снощи, той вероятно вече няма да иска да ме види — отвърна Лиза. Тя му бе разказала почти всичко.

— Напротив, мисля, че вчерашната нощ е минала успешно.

— Как може да говориш така? — попита Лиза. — Беше толкова ужасно! Дори не можеш да си представиш!

— Ти нали няма да се предадеш?

Лиза го погледна. Как можеше да се предаде? Бяха изминали няколко дни и тя вече не се чувстваше унижена, но не можеше да изхвърли образа на Джулиън от сърцето си.

Често си спомняше жадния му поглед или си представяше как той закрива лицето си с ръце, а тялото му се тресе от ридания.

— Защо той я е обичал толкова много?

Робърт помръкна.

— Разбираш ли, когато тя се самоуби, и двамата бяха много млади. Мелани беше красива, нежна и уверена в себе си, а Джулиън — много неуверен човек. Мисля че, ако я беше срещнал сега, нямаше да се влюби в нея, но тогава те много си подхождаха.

— Той все още е влюбен в нея — тъжно каза Лиза. — Влюбен в призрака ѝ.

Робърт седна и печално се усмихна:

— Ти наистина ли мислиш, че Джулиън все още е влюбен в нея?

Лиза се изправи, сърцето ѝ бясно препускаше.

— Навярно в душата му се борят много чувства — замислено произнесе тя. — И е много вероятно любовта да е едно от тях.

— Мисля, че в душата на брат ми има едно-единствено чувство. И това е чувството на яд към себе си.

Лиза удивено го погледна.

— Да — бавно каза тя. — Джулиън действително е ядосан. Но не съм уверена, че плана ти ще сработи. Съмнявам се, че имам достатъчно женско очарование да излекувам душата му и да разтопя сърцето му.

Джулиън остана в Лондон две седмици, през които се занимаваше с делата си. Изплащаше дълговете за последните десет години и възстановяваше кредитите. Колкото повече приближаваше Касъл Клер, толкова по-силно искаше да види Лиза. През цялото това време той не преставаше да мисли за нея. Не успя да я забрави. И сега мислите му бяха само за нея. А ако тя си бе тръгнала, през това време? Това нямаше да го учуди. Би почувствал облекчение, и разочарование.

О'Хара го посрещна в библиотеката.

— Нейна светлост е на пикник с брат ви — обяви той.

Джулиън изпита ревност. Той разбираше, че е глупаво, защото Робърт се отнасяше към Лиза като към сестра. Въпреки това ревността не го напусна. Ами ако Лиза се е влюбила в Робърт? Много жени ставаха жертва на обаянието му.

— Сами ли са? — попита той.

— Да, милорд — усмихна се О'Хара. — Познавате брат си. Робърт каза, че няма да търпи други кавалери. Исква момичетата само за себе си.

Джулиън се ядосваше.

— Къде са?

— Взеха двуколката и се отправиха към езерото.

На Сейнт Клер внезапно му прилоша. Но все пак излезе навън и заповяда да му оседлаят любимия кон. Изведнъж видя някакъв конник да влиза през вратите на Касъл Клер. Беше Едит Тарингтън. Тя се приближи до Джулиън в лек галоп. Едит беше великолепна ездачка и често ловуваше с кучета.

— Здравей, Едит.

— Сега ли се върна? — попита тя бързо.

— Да.

— И накъде си се разбързал така? — погледна го тя в очите.

Беше облечена с бледозелен костюм за езда, който отиваше на матовата ѝ кожа.

— Робърт е завел жена ми на пикник. — Джулиън се стараеше да говори с небрежен тон.

— Разбирам.

— Защо да не се присъединим към тях?

Едит кимна и през очите ѝ премина сянка на безпокойство, дори някаква неувереност, неприсъща за нея. Те яхнаха конете и дръпнаха поводите. През целия път Джулиън мислеше за Лиза и Робърт — как седят, наслаждават се на природата и се веселят. Робърт пуска шеги, а Лиза се смее. Той виждаше усмивката ѝ, трапчинките на бузите и сияещите ѝ очи.

Скоро те изкачиха хълма. Джулиън дръпна рязко поводите и коня се изправи на задните си крака. Долу той видя блестящото изумруденозелено езеро, където се бе удавил Еди, и което отне живота на Мелани.

— Джулиън, не ти ли е добре?

Той не можа да отговори веднага. Гадеше му се.

— Не, всичко е наред — излъга той.

Сейнт Клер не беше идвал на езерото от погребението.

Когато забеляза долу под дърветата дребните фигури на Лиза и Робърт, той насочи коня натам. Едит го следваше. Робърт и Лиза чуха тропота на копита и се обърнаха.

Сейнт Клер спря коня. Брат му стана да го поздрави приятелски, но той едва го погледна с впити в Лиза очи. Червенина заля бузите ѝ. Изведнъж Джулиън изпита остро желание, но още по-остра беше болката в душата му. Лиза не помръдваше.

Дяволът в него го изкушаваше: Защо не? Защо не пуснеш миналото да си отиде?

Едит се приближи и застана зад Джулиън.

— Лиза, Робърт, здравейте.

Джулиън забързано хвърли поводите, а после се отправи към Лиза. Протегна ръка, помагайки ѝ да се изправи. Той дори чувстваше колко силно бие сърцето ѝ. Знаеше, знаеше, че трябва да пусне ръката ѝ, да се обърне и да си тръгне, но не можеше.

Тя облиза нервно устни.

— Здравей, Джулиън. Успешно ли беше пътуването ти?

Той я изпиваше с поглед. Тя беше толкова очарователна, така съвършена. А устните ѝ бяха пухкави и нежни, като че ли създадени за целувки. Ако само можеше да забрави как крадеше тяхната свежест, докато я ухажваше в Ню Йорк.

— Да.

Лиза не смееше да го погледне. Внезапно Джулиън се чу да казва:

— Ела с мен.

Тя трепна, очите ѝ се разшириха учудено. Той си спомни как я бе отблъснал... Опита да се усмихне, но не успя. Лиза плахо го хвана под ръка и те мълчаливо тръгнаха по брега. Сърцето на Джулиън биеше бясно. Той знаеше, че трябва да каже нещо — дори и да е банално, но мълчеше, погълнат само от едно желание — да я целуне. Само една целувка.

Но след нея... нямаше да може да спре.

— Джулиън — неспокойно го промълви Лиза, — какво ти е?

Сейнт Клер спря до дюните, скриващи езерото. Той прокара ръка през косите си.

— Защо питаш?

— Защото ме гледаш странно...

Джулиън сведе глава. На езика му бяха думи на възхищение от грацията и красотата ѝ.

Но подобни думи трудно се удаваха на човек като него. Той не бе правил комплименти на нито една жена, освен на Мелани.

— Извинявай, просто... съм уморен.

— Може би трябва да се върнем в Касъл Клер? — нерешително предложи Лиза.

— Да — отвърна той, макар че искаше да каже „не“.

Лиза се обърна и тръгна обратно. Стиснал юмруци, Джулиън, бе разяждан от желание да я догони и прегърне, но само я изпрати с поглед. Раздиран от противоречиви чувства, той тръгна след нея. Сейнт Клер не откъсваше очи от изпънатия ѝ гръб и високо вдигната ѝ глава.

Трябваше да остане в Лондон. Връщането му в Касъл Клер беше грешка. Джулиън неистово я желаше. Не можеше да си спомни да е желал друга жена толкова силно.

Освен Мелани. Сигурно, защото той не бе имал нито една жена през тези безкрайно дълги и самотни десет години. Нито една през десетте проклети години.

ГЛАВА 9

Джулиън се появяваше само за вечеря. Той седеше затворен в библиотеката или яздеше коня си. След неуспешния си опит за съблазняване, Лиза не се осмеляваше да му пречи, когато беше зает, или да тръгва с него, когато излизаше. Тя гледаше от прозореца на спалнята си великолепната му фигура, докато седеше изправено на седлото, и сърцето ѝ замираще. Мъката на Джулиън беше и нейна мъка — тя не можеше да понесе страданията му. Ако той само ѝ позволише да му помогне, ако направеше поне една малка крачка към нея!

Лиза си представяше как страстта ги завладява — страст и любов. За да заглуши болката в сърцето си и да се отвлече от мрачните мисли, Лиза съсредоточи вниманието си върху възстановяването на Касъл Клер. Джулиън, чрез О'Хара, се съгласяваше с указанията ѝ, макар Лиза да не беше уверена, че той действително обръща внимание на тях. Тя и Робърт наеха работници и слуги, няколко градинари и увеличиха с осем човека прислугата. Всяка сутрин Лиза се събуждаше не от пеенето на птиците, а от ударите на чуковете и воя на пилите.

Тя седеше в балната зала и наблюдаваше работата, кипяща наоколо. Джулиън обеща да устрои бал, след завършването на ремонта. Замениха дървените панели на едната стена, които отдавна бяха изгнили. Прислужниците търкаха пода. Изнесоха гоблените, за да се изчистят от праха и да се реставрират. Двама слуги стояха на висока стълба и усърдно чистеха всички висулки на полилея от времето на Людовик IV.

— Трябва да се гордееш със себе си, сестричке — чу Лиза гласа на Робърт. — На Касъл Клер отдавна му беше нужна грижовна женска ръка.

Но Лиза едва го слушаше. Тя мислеше за Джулиън. Къде ли беше сега? Видя го как рано сутринта излезе от замъка яхнал коня си. Нима толкова я презираше, че не можеше да остава с нея в собствения си дом. Или присъствието ѝ го изкушаваше и затова толкова отчаяно се стараяше да я избягва?

— Трябва да се гордееш със себе си — повтори Робърт.

Лиза едва се усмихна:

— Влюбих се в Касъл Клер и се радвам да видя как се възстановява красотата му.

Робърт внимателно я погледна и каза меко:

— Джулиън скоро ще се върне.

Момичето прехапа устни. Той прочете мислите ѝ.

— Той не ми обръща никакво внимание, откакто се върнахме от пикника. Не забелязва дори промените в собствения си дом — изхлипа тя.

— Сигурен съм, че всичко забелязва — възрази Робърт. — Време е ти да направиш още един опит.

— И какво трябва да направя сега? Надявам се, не...

— Този път, когато влезеш в стаята му, облечи някоя изящна нощна роба. За късмет имам точно такава, купих я в Париж.

Лиза се изчерви.

— Няма да мога.

— Ще можеш — каза Робърт. — Ще можеш, и този път, моя красавице, съм уверен, че ще опитомиш този див звяр.

Лиза се изплаши. Тя знаеше, че от нея не ставаше съблазнителка, но какво да прави?

Никога не беше се чувствала толкова нещастна. Беше трудно да се живее с мъж, който те е отблъснал. Необходимо бе някак да привлече вниманието на Джулиън.

Някой влезе в залата и Лиза вдигна глава. Едит Тарингтън стоеше на прага и ги гледаше намръщено. В своя костюм за езда изглеждаше потресаващо красива. Робърт не поздрави гостенката, но Лиза, се усмихна радостно и отиде да я поздрави. Веднъж тя бе дочула как прислужниците клюкарстваха за несподелената ѝ любов към маркиза. Очевидно, тя бе утешавала Джулиън след смъртта на Мелани, когато е била едва на петнадесет години.

— Здравейте, Едит. Колко мило от ваша страна да се отбиете при нас!

Едит ѝ кимна.

— Заели сте се с добро дело, Лиза. Тук отдавна всичко трябваше да се обнови — каза тя, оглеждайки стаята. Накрая се обърна към Робърт: — Здравей, Робърт!

Той се усмихна криво.

— Боя се, че Джулиън вече излезе. Закъсна — каза той вместо поздрав. В сивите му очи блесна гняв.

Едит въртеше в ръката си камшик.

— Аз... аз чух, че в замъка правят ремонт и ми стана любопитно да погледна — каза тя, но изражението на лицето ѝ говореше, че лъже и го правеше не много умело.

Робърт се изсмя. Макар Лиза да бе по-тъжна и отпреди, тя любезно предложи:

— Ще се радвам да ви покажа всичко, Едит.

Но Робърт решително застана между тях:

— Не трябваше ли да отидеш в кухнята, Лиза? Искам да се поразходя. Едит, защо да не те изпратя обратно в Тарингтън Хол?

Едит побледня. Робърт силно стисна лакътя ѝ.

— Да тръгваме.

Без да дочака отговора ѝ, той започна да я изблъсква от стаята. Когато те излязоха, Лиза благодари на провидението за Робърт, един истински приятел и съюзник.

— Причиняваш ми болка! — Едит издърпа ръката си.

Те стояха до конюшните, а конят на Едит беше завързан до тях.

— Извинявай — процеди Робърт.

Устните на Едит трепереха, а очите ѝ блестяха.

— Грубиян. Не знам защо дамите те намират за привлекателен. Изобщо не знаеш как да се държиш.

Робърт присви очи.

— Не ме интересува какво мислиш за мен, Едит.

— Много ясно ми го показваш. — И тя се извърна.

Той рязко я обърна към себе си.

— Но на мен ми омръзна, да преследваш брат ми — изсъска Робърт.

Едит се вцепени. И в същата секунда ръката ѝ се вдигна. Независимо от меката ръкавица, плесникът беше шумен. Те се гледаха изумено. Едит направи крачка назад и прошепна:

— Извинявай, аз...

Но той не ѝ даде възможност да довърши. Изругавайки, Робърт я хвана за рамото, притегли я към себе си и притисна устните ѝ към своите. Едит бе толкова потресена, че не можеше да помръдне.

Разтваряйки с език устните ѝ, той проникна в устата ѝ, и като дишаше тежко, я целуна грубо и настоятелно.

— Може би сега ще престанеш да тичаш след брат ми — усмихна се той, и я пусна.

Едит го гледаше, докосвайки устните си с крайчетата на пръстите.

— Аз не тичам след Джулиън. — Гласът ѝ трепна.

Гневът на Робърт се поуталожил, когато видя сълзи в очите ѝ.

— Едит — промърмори той, — прости ми.

Тя се обърна и се втурна към коня си. Робърт не помръдна. Едит скочи на седлото и се отдалечи в галоп от замъка. Той изпсува.

Стъмваше се, когато Джулиън се върна в Касъл Клер. Оранжево-червеното слънце се спускаше зад назъбения покрив на централната кула, зад който блестеше тъмносиния залив. Сейнт Клер влезе в двора. Нещо не беше наред. В сърцето му се промъкна тревога.

След няколко минути той влезе в къщата. Залата беше пуста и безмълвна. Той мрачно се огледа. Старинният стол беше излъскан до блясък, паркета намазан и в него се отразяваше пламъка. Дори стоящата в ъгъла ризница беше почистена. По ъглите не висяха вече паяжини. Джулиън премина прекоси тази част на замъка, където строителството бе започнало през шестнадесети и завършено в началото на седемнадесети век. Когато се приближи до балната зала, той забави крачки. Сейнт Клер се спря на прага и отвори уста от удивление. Господи, залата бе същата както през детството му! Тогава баща му все още не беше затънал в дългове и семейството имаше пари да поддържа замъка. Сърцето на Джулиън трепна, когато пред очите му се появи образа на Лиза, неговата малка жена, която той отблъскваше и толкова силно желал. Той се спря на отражението си във венецианското огледало над чипъндейлската масичка на отсрещната страна на стаята и се видя в износените си ботуши и стар костюм за езда наред разкошната зала. Над главата му висеше полилей, който светеше с кристалните си висулки. Колко самотен и нещастен изглеждаше! Лицето му напомняше тъжна маска.

— Джулиън!

Сейнт Клер се обърна и видя Лиза. Той кимна. Беше прекрасна! Неговата жена.

Неговата скъпа съпруга.

— Аз... видях като влезе — проговори тя.

Значи тя го бе наблюдавала. Сърцето му трепна. Той стисна юмруци, за да не я грабне и задуши в прегръдките си, да не я зацелува.

— Харесва ли ти?

— Прекрасно е. — Той се застави да говори спокойно.

Лиза привличаше погледа му, но Джулиън гледаше към пода, когато мина покрай нея. Това беше начинът да не се поддаде на изкушението.

Лиза отново и отново се питаше: какво беше направила? Защо Джулиън се бе ядосал? Защо не му харесваха старанията ѝ? Нима с нещо го беше обидила? Тя притисна ръка към сърцето си: така я болеше... Как може да го обича, да се измъчва заради него, да се стреми към него, когато той я избягваше и не ѝ обръщаше внимание? Тя се приближи до венецианското огледало, за да се погледне. Робата, която Робърт ѝ бе дал, беше от бяла коприна, избродирана с бяла дантела и през тънкия плат прозираше тялото ѝ.

„Той не може да устои пред красотата ти“ — каза ѝ Робърт. И какво да губи? Тя толкова го обичаше... И беше толкова отчаяна, че би се зарадвала и на кратък разговор, на мимолетно докосване. Събирайки храброст, Лиза се приближи до вратата.

Вечерята отдавна беше минала и всички спяха. Но не и Джулиън. Робърт я увери, че брат му чете до късно. Боса, Лиза се спусна в залата към неговите покои. Сърцето ѝ замираще от страх и едва дишаше. Когато спря пред вратата му, понечи да почука, но после размисли. Ако Джулиън я видеше в такъв вид, за нищо на света нямаше да я пусне.

Задържайки дъх, с пламтящи бузи, Лиза бутна вратата. Тя веднага се отвори и тя се промъкна вътре. Гостната тънеше в мрак, само в камината догаряше огъня. Джулиън не беше там. Щеше ли да се осмели да влезе в спалнята му? Облизвайки пресъхналите си устни, Лиза премина през малкия салон и се озова в спалнята. Джулиън, обут в панталони, седеше на леглото. Пред очите ѝ се разкри плоският му корем и играта на мускулите по гърдите му. Лиза очаровано го загледа. Мъжът ѝ не четеше. Книгата лежеше на пода отворена. Той втренчено гледаше огъня. Изведнъж вдигна глава и я видя. Очите му се отвориха широко и погледа му се плъзна по робата. Лиза сякаш се вкамени.

Джулиън, не помръдваше, но продължи да я гледа. После стана и пхна ръце в джобовете си.

Възбудата му не можеше да остане скрита.

— Какво искаш? — рязко попита той.

Лиза, извън себе си от страх, го помоли:

— Джулиън, не ме гони! Нека поне поговорим. Не мога да живея така.

Погледът му се плъзна по гърдите и бедрата ѝ.

— Не! — извика той, обхванат от чувствена възбуда.

Една дума, но колко жестока! Лиза се чувстваше така, сякаш това бе първия пирон, забит в гроба ѝ.

— Моля те...

— Не!

Лиза заплака. Тя се боеше от гнева му и знаеше, че трябва да си тръгне. Но вместо това, краката ѝ сами я понесоха напред към него. Забравила всичко на света, тя се притисна към съпруга си.

— Джулиън, защо го правиш? Защо?

Тя чувстваше мъжката му сила и ново, непознато досега чувство, се надигна в нея — никога преди това не беше изпитвала такова физическо желание. Искаше да вземе лицето му в дланите си, да притисне устни към неговите, а после да разтвори бедра и да го приеме в себе си.

Ръцете на Джулиън стиснаха раменете ѝ. Лиза видя в очите му дива ярост и се изплаши: сега той щеше да направи нещо страшно с нея. Те се гледаха в очите и дишаха тежко.

— Проклятие! — извика Джулиън, притисна я към горещото си тяло и се наведе към устните ѝ. Езикът му проникна дълбоко, ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ нагоре-надолу и накрая стиснаха задника ѝ. Лиза с все сила се притисна към него. Джулиън замря, без да я пуска. Той пиеше устните ѝ, езиците им се докоснаха. Тя обви с ръце врата му, притискайки се в него, целуваше го като обезумяла, като се стараеше да излее в тази целувка цялата си любов.

Но Джулиън изведнъж рязко я отблъсна. Лиза падна на пода, а той избяга от стаята.

Тя успя да забележи, че лицето му беше бледо от страст, гняв и борбата със себе си.

ГЛАВА 10

Стаята ѝ бе обляна от лунна светлина.

Джулиън стоеше в рамката на вратата и я гледаше докато спи. В този момент тя приличаше на ангел. Ангел, изпратен от небето, да му помогне да се изцели. Джулиън затвори очи. Не можеше да си тръгне, но още повече се боеше да се приближи. Какво щеше да стане, ако отново престане да се владее?

Лиза! Как успя да завладее непристъпната крепост, в която бе превърнал сърцето си? Трябваше бързо да я върне в Ню Йорк. Но ако го направи, искрицата, която тя запали в гърдите, щеше да изгасне. О, не, господи! Той не искаше това! Не искаше отново да умира!

Но се страхуваше отново да живее. Нима отново изпитваше любов? Той се боеше: веднъж вече силно бе обичал и загуби всичко, дори себе си. Нямаше до го преживее отново.

Джулиън се обърна и се отдалечи.

— Защо не се усмихнеш? Днес си толкова красива! — чу се мек глас зад ухото на Лиза.

Тя си обърна и видя Робърт. Беше вечерта на бала, но Лиза не изпитваше радост. Вместо нея чувстваше болка, че я бяха отблъснали.

— Как да се усмихвам, когато той постоянно ме избягва?

Като въздъхна тежко, Робърт я прегърна. Гостите започнаха да пристигат. Карета след карета приближаваха замъка и спираха пред отворените парадни врати. Лиза и Робърт стояха в балната зала, а Джулиън — до вратата.

— Той дори не ме поздрави, когато слязох долу — оплака се Лиза и устните ѝ затрепераха. — След онази... вечер стана още по-лошо. Не знам дали ще мога да продължа да живея така.

— Той се бори със себе си, Лиза. Когато влизаш в стаята, не може да откъсне поглед от теб, а когато ти го гледаш, обръща глава — каза Робърт. — Сигурен сам, че ще сломиш ината му.

Лиза вече не вярваше на Робърт, макар да не се съмняваше, че намеренията му бяха добри.

— Трябва да застана до Джулиън, да посрещам гостите и да се преструвам, че брака ни е истински — печално проговори тя.

В залата влязоха Едит и баща ѝ. Едит никога преди това не бе изглеждала толкова великолепно, както в сребристата рокля от шифон. Лорд Тарингтън и Джулиън си стиснаха ръцете. Лиза гледаше как съпруга ѝ се наклони към Едит и я целуна по бузата.

Сърцето на Лиза се сви. Робърт също видя това и тихо изруга, но Лиза гордо вдигна глава и тръгна напред. Това бе нейния дом, нейния бал, нейните гости. Приблужи се към Едит, погледна я право в очите и каза:

— Здравейте, Едит, лорд Тарингтън. Колко хубаво, че дойдохте на бала в Касъл Клер. — И като се стараеше да се усмихва колкото се може по-любезно, им протегна ръка.

Тя не погледна към Джулиън, но чувстваше погледа му.

Гостите се събраха в обновената бална зала. Дамите изглеждаха великолепно във вечерните си тоалети с цветовете на дъгата. Скъпоценностите блестяха по тях. А мъжете бяха много представителни в черните си смокинги и бели ризи. В отдалечения край на залата бяха поставени два бюфета, а слугите разнасяха шампанското. Оркестърът чакаше сигнал, за да засвири.

— Първият танц е наш — прошепна Джулиън в ухото на Лиза.

Тя трепна. От топлия му дъх по тялото ѝ се разнесоха тръпки. Лиза погледна красивото, но студено лице на Джулиън. Той почти я докосваше.

— Какво каза? — попита тя.

— Казах, че първият танц е наш.

Без да дочака съгласието ѝ, той взе ръката ѝ и я изведе в средата на залата. Лиза се вцепени. Той я бе поканил? Странно. Нали вчера Сейнт Клер я отблъсна. Отхвърли я като непотребна вещ.

Той се усмихна криво.

— Това е само традиция, Лиза, нищо повече.

Искаше ѝ се да издърпа ръката си, независимо от присъствието на гостите и да му удари плесница. А после да го налага дотогава, докато не каже защо толкова упорито я избягваше.

Защо не могат да бъдат щастливи, защо беше такъв страхливец. Вместо това Лиза залепи усмивка на лицето си и направи реверанс. Джулиън кимна на оркестъра — веднага зазвуча валс.

Когато той леко я поведе, тя затвори очи, чувствайки с цялото си същество тялото му, душата му, болката му. Ако можеше да престане да го обича! Ако можеше сърцето ѝ да бъде също толкова студено като неговото!

Гостите им ръкопляскаха. Сълзи премрежваха очите ѝ, когато улови погледа на Джулиън. Когато видя изражението на очите му, тя се олюля, но той я подхвана. В погледа му Лиза прочете нежност и безпокойство.

— Не плачи — прошепна той.

Неочакваното му съчувствие почти я сломи. Сълзите ѝ сами потекоха. Джулиън спря. Докато опитваше да се отскубне, Лиза се разплака. Тя разбираше, че мъжът ѝ е ядосан на нея навярно — имаха гости. Но вече не се владееше. Повдигна края на дългата си рокля и избяга от балната зала.

— Ти си виновна за всичко това! — Робърт обвини стоящата до него Едит.

— Това не е истина, не е истина! — прошепна тя.

Джулиън стоеше в средата на залата. Той беше пребледнял. Кимна към диригента и оркестъра засвири същия валс. Никой от гостите не се помръдна. Всички бяха потресени.

Изведнъж Робърт хвана Едит за лакътя и я поведе към средата на залата. Тя извика, когато той стисна ръката ѝ и започна да я върти в ритъма на танца.

— Причиняваш ми болка — промърмори тя.

Той отслаби хватката.

— Някой трябва да ти предаде урок — заяви мрачно той.

— Не ми трябва урок от такъв грубиян като теб! — изсъска Едит, но в този момент Джулиън мина покрай тях и излезе от залата.

Другите двойки започнаха да се събират в средата на залата. Балът продължаваше.

— Бедният Джулиън — прошепна Едит, гледайки след Сейнт Клер.

Робърт спря рязко. Някаква двойка едва не се блъсна в тях, но той дори не обърна внимание на това. Силно стисна ръката ѝ и

изсъска:

— Остави брат ми на мира! Той се влюбва в жена си. Не им пречи!

Сълзи на обида заблестяха в очите на момичето.

— Не искам брат ти! — извика в лицето му тя. — Никога не съм го искала. Колко пъти трябва да го казвам?

Тя се отскубна и излезе от залата. Робърт гледаше след нея, мърморейки думи, които един възпитан джентълмен никога не би казал на всеослушание.

Лиза, ридаейки, се хвърли на леглото. Джулиън застана на вратата, съкрушен от болката ѝ, осъзнавайки мъчително, че за всичко е виновен само той.

— Прости ми — задавено произнесе той.

Лиза изхълца и бавно седна. Джулиън видя изражението ѝ — и сякаш някой го удари. Но колко беше хубава! Дори с разплакани очи и разчорлени коси.

— Лиза... — Той не знаеше какво да каже.

— Върви си — произнесе тя с треперещ глас.

— Няма да си тръгна, докато не ми простиш. Лиза... моля те, не исках да се случи нещо подобно.

— Но се случи! — Тя вдигна ръце, сякаш да се отдръпне от него. — Искам да си отида у дома — предавам се. Признавам поражението си. Вземи парите ми, само ме пусни.

Сърцето на Джулиън сякаш спря да бие. Думите ѝ му нанесоха още един удар. Касъл Клер без Лиза!

Чудовищно! Той не искаше това!

— Аз си тръгвам. Не можеш да ме спреш.

Джулиън усещаше, че я губи.

— Няма да те спирам — едва каза той, но вътрешния му глас крещеше: Не я пускай!

Той искаше да добави още нещо, но се боеше, че гласът му ще издаде мислите му. Страхуваше се, че ще започне да я умолява да остане. Но тя бе права: трябваше да си тръгне.

Но... О, но как щеше да живее, ако тя го напусне? Изведнъж той с ужас разбра, че плаче.

— Джулиън... — прошепна Лиза.

— Ти си права. Ще бъде по-добре, ако си отидеш — каза той с пресекващ глас. Сърцето му бумтеше в гърдите му заплашително. Той не можеше да мисли трезво. Искаше да я помоли да не го напуска, но се овладя. Тя не биваше да узнае какво чувства той, колко му е болно.

— Извинете, мадам, за всички причинени неудобства — студено процеди той и бързо излезе от стаята.

— Джулиън?

Той спря.

— Джулиън!

Той побягна.

ГЛАВА 11

Балът продължаваше. Звучите на оркестъра, смеха и разговорите изпълваха замъка, но Джулиън нищо не виждаше и не чуваше. Сякаш беше в кошмарен сън. Разтваряйки парадната врата, той блъсна портiera и излезе от замъка. Почти пробяга покрай каретите и двуколките, мина покрай крепостните врати и започна да се спуска надолу по пътеката. Не знаеше накъде върви и му беше все едно. Само една мисъл се блъскаше в съзнанието му: Лиза заминаваше и той трябваше да я пусне. Нощта бе лунна, звездите блестяха. Образът на плачеща девойка преследваше Сейнт Клер. Не беше странно, че тя искаше да го напусне. И той искаше същото. Разбира се, че го искаше. Нали така?

Изведнъж пред очите на Джулиън изплува лицето на Мелани. Но този път то бе неясно, сякаш той вече забравяше как изглежда. А после вместо Мелани видя Лиза.

Джулиън се затича с все сила. Искеше да падне от изтощение. Пот се стичаше по челото му. Но не можеше да избяга от себе си. Внезапно той се спря, задъхан от умора.

Стоеше на хълма. Долу проблясваше езерото — черно, изпъстрено със сребристи отблясъци. Сърцето на Джулиън трепна. Думите сами излязоха:

— Бъди проклета, Мелани, бъди проклета!

Той се вкамени потресен. Дори по-лошо. Почувства как вътре в него се надига ненавист към първата му жена. Не можеше да помръдне. Но това не беше истина! Той обичаше Мелани, обичаше я от първия миг, когато я видя! И все още я обичаше, десет години след смъртта ѝ!

А може би просто си бе внушил, че още я обича? Нали тя му причини това страдание!

За всичко, за всичко бе виновна тя! За смъртта на Еди; за това, че Джулиън сега бе толкова нещастен. А сега Лиза си тръгваше. И за това също бе виновна Мелани.

Лиза... Джулиън закри лицето си с ръце. Той се разкъсваше между мъртвата си жена, която го предаде, и живата съпруга, която той отново и отново обиждаше, когато тя искаше само да го обича. Той се обърна с гръб към езерото. Завладя го отчаяние. Искаше му се да вие от безизходица. Мелани... Колко я ненавиждаше сега!

Джулиън простена. Какво му ставаше? Как можеше да мисли така за Мелани! Това не бе по нейна вина! Тя бе толкова крехка. От самото начало той знаеше, че тя е крехка като кристал.

Вината беше само негова, само негова. Той не трябваше да позволява тя да умре!

От замъка се носеха звуците на оркестъра. Красиви, щастливи звуци на фортепианото и цигулките — толкова красиви и щастливи, каквато беше преди неговата втора жена. Тя съумя да съживи дома му. Да го направи такъв, какъвто беше преди да се превърне в гроб, населен с духове. Краката му сами го понесоха към замъка. Зад него остана езерото, лобното място на Мелани. Отпред светеше замъка. И вътре Лиза плачеше.

Лиза изтри зачервените си, подпухнали очи, но нямаше сили да се върне при гостите. Как можеше да се върне? Джулиън разби сърцето ѝ. Никога не беше обичала толкова силно, никога повече нямаше да обича така. Но любовта ѝ беше безнадеждна. Да се обича човек като Джулиън, упорито обладан от миналото и завладян от чувство за вина, бе прекалено тежко. Тя жадуваше да го утеши, но той дори не я допускаше да себе си. Край, стига вече! Утре щеше да си отиде в къщи.

Внезапно вратата на спалнята се отвори. На прага стоеше Джулиън. Панталоните му бяха изцапани с кал, ризата разкопчана. Той я гледаше странно. Устата на Лиза пресъхна.

Тя видя в очите му нежност и... любов. Да, любов!

— Джулиън! — Тя затрепери.

— Аз дойдох... — започна той и не можа да продължи. — Дойдох да се сбогуваме.

От очите на Лиза рукоуха сълзи. Тя хвана здраво облегалката на леглото. Ако имаше сили щеше да я счупи. Трябва да опитам още

веднъж, последен път да променя нещо, премина през главата ѝ. Тя направи крачка към него:

— Джулиън, може би не трябва да тръгвам...

Той трепереше и изглеждаше така, сякаш щеше да заплаче.

— Трябва да си тръгнеш — печално каза той. — Аз разбирам.

Сърцето ѝ едва не се пръсна от болка. Лиза почти беше сигурна, че той не искаше тя да го напусне. Тя се хвърли към него, но Джулиън я спря.

— Не трябва! — извика той. — Нима не виждаш, че толкова се опитвам... — В очите му заблестяха сълзи. — Толкова се опитвам да те пусна.

Лиза се вкамени. Бедният, колко му беше трудно да се бори със себе си! Той я искаше, тя не се съмняваше в това. Но яростта, която виждаше в очите му, я плашеше. Тя протегна ръка към него:

— Позволи ми да ти помогна, Джулиън.

— Не можеш — обречено продума Джулиън. — Никой не може. — Изведнъж той вдигна юмрук и го размаха във въздуха.

Лиза се отдръпна.

— Да върви по дяволите Мелани! — извика той.

Лиза не можеше да понесе това.

— Прокълни я още веднъж, Джулиън, ако така ти е по-леко. Тя е била слаба — тя те е оставила.

Джулиън я погледна с невиждащи очи.

— Ненавиждам я! — Взе каната от масата и я запрати към стената.

Лиза едва успя да отскочи, за да не я ударят парчетата.

— Ненавиждам я — повтори той. — Ненавиждам!

— Джулиън...

— Проклета да е! — извика той и избута всичко, което стоеше на масичката. — Тя позволи на Еди да потъне, а после се самоуби! Остави ме сам. Проклета да е!

— Джулиън, успокой се.

Но Джулиън не чуваше. Той буйстваше. Обърна масата, хвърли стола. Лиза го гледаше като хипнотизирана. Той се опря на бюрото и го избута към средата на стаята. Съвсем обезумял, извади горното чекмедже и го запрати в ъгъла. След него последваха и останалите четири. Издърпвайки покривките от леглото, той ги късаше на части.

Лиза се залепи до стената. Газовата лампа падна на пода, когато Джулиън започна да хвърля книгите във всички посоки. Накрая, извън себе си от ярост, той вдигна венецианското огледало и го удари в стената. Парчетата се посипаха на пода. Лиза го гледаше и плачеше. Беше уплашена, но разбираше, че Джулиън трябва да изстрада болката си, иначе никога нямаше да може да забрави миналото и да я обича.

Когато Сейнт Клер се успокои, в стаята цареше хаос. Джулиън стоеше по средата на стаята сред счупените столове, преобърнатите маси, скъсаните покривки и щори, разбитите вази и лампи и дишаше задъхано. Смокингът му беше скъсан. Надвисна напрегната тишина.

А после той заговори:

— Аз също съм виновен.

Лиза направи крачка към него.

— Не, ти не си виновен! За нищо! Бог е взел Еди, Джулиън, не мога да обясня защо. Никой не може, но Мелани е била зряла жена, нейното самоубийство е само по нейна вина.

— Тя беше като малко дете — простена Джулиън.

Лиза понечи да се добере до мъжа си през хаоса. Джулиън закри лице. Сълзи капеха по пода. Най-накрая Лиза го достигна и го прегърна.

— О, Джулиън, скъпи, това не е по твоя вина. Не се обвинявай.

За един миг той отново искаше да я отблъсне. Но Лиза го държеше здраво. Галеше гърбът, косите, бузите, шептеше ласкави думи, повтаряше му, че не е виновен. Че такава е Божията воля. И внезапно той престана да се съпротивлява, притисна я към себе си и произнесе името ѝ. Те се прилепиха един към друг и времето сякаш спря. Погледите и душите им се срещнаха.

Лиза разбра, че е победила. Джулиън много нежно я поглади по бузата. После бавно се наклони към нея и докосна с устни нейните. Изведнъж я вдигна на ръце, прекрачи чекмеджетата и я положи на леглото. Лиза протегна към него ръце.

— Да — прошепна тя. — О, да!

Той не отделяше очи от нея. Лиза се повдигна и обхвана главата му, радостно усмихвайки му се. Джулиън започна да я целува: по челото, очите, бузите, носа, а Лиза сякаш в унес се отдаваше на ласките му. Тялото ѝ се отпусна, а в него се разгаряше огъня на желанието.

Джулиън покриваше с целувки шията и раменете ѝ. После устните му се спуснаха надолу, там където корсета свършваше. Дишаше дрезгаво и задъхано.

Лиза тихо стенеше. Желанието им беше пламенно. Джулиън потърка буза в гърдата ѝ и също простена. Главата му се спускаше все по-надолу. С едната си ръка галеше корема ѝ.

— Лиза, толкова те искам! — прошепна той, целувайки гърдите ѝ през балната рокля. — Искам те от първия миг, когато се срещнахме.

— О, Джулиън! — промълви тя.

— Лиза, нужна си ми. — Сейнт Клер вдигна глава и я погледна в очите. — Господи, колко си ми нужна!

Тя разбра какво се опитваше да ѝ каже и го помилва по бузата.

— И ти си ми нужен, Джулиън. — Лиза замълча, чувствайки, че потъва в страстния му поглед. — Обичам те.

Той се засмя радостно.

— Обичам те — страстно повтори Лиза. — И винаги ще те обичам.

— Аз също те обичам — каза той с дрезгав от възлнение глас.

По бузите на Лиза потекоха сълзи. Целувката им бе дълга и страстна. Времето за тях сякаш спря.

Лиза не възрази, когато той започна да разкопчава роклята ѝ. Сърцето ѝ толкова силно биеше, че тя едва не изгуби съзнание. За първи път изпитваше такава мъчителна и сладка болка ниско в корема си. Тя му позволи между целувките да съблече роклята ѝ. Цялото ѝ тяло гореше. Лиза смътно осъзна, че една дама не би трябвало да се люби докато е още светло, да не говорим, че бала долу беше в разгара си. Но въпреки това не можеше да спре.

Затвори очи и почувства как ръцете на възлюбения ѝ галят гърдите ѝ през тънката риза. Зърната ѝ се втвърдиха.

— Ти си най-красивата жена, която съм виждал някога — прошепна той.

Лиза искаше да възрази, но в това време Джулиън започна да целува зърната ѝ и да ги ближе с език. Тя шумно въздъхна. Без да изпуска зърното от устните си, той започна да гали бедрата ѝ. Тя задиша учестено, вълна от непознати усещания я връхлетя.

— О, Джулиън...

Сейнт Клер издаде рязък, отривист звук и притисна устни към най-съкровено то й място. Лиза беше поразена. Даже повече — очарована, особено след като той започна да я целува там, да я целува така... О, боже!

Бедрата й сами започнаха да се движат в синхрон. Съзнанието й се замъгли. Когато разтвори краката й, Джулиън започна отново да целува тялото й, вдишвайки аромата на младата й плът. Изведнъж тя се изви и извика името му. Пред очите й избухнаха звезди, които я ослепиха и опияниха.

— Да, Лиза, любима... — шептеше Джулиън.

Лиза притисна главата му към разгорещеното си тяло, шептейки името му.

Джулиън разтвори краката й колкото се може повече и тя почувства как нещо топло, твърдо и влажно прониква в нея. Тя видя, че очите му горят от страст, а после погледа й се спусна по надолу към неговата мъжественост.

О, боже, помисли си тя, колко е красив и силен.

— Джулиън, вземи ме — прошепна тя.

И той нахлу в нея. Лиза се напреди цялата, очите й се разшириха.

— Не се страхувай — промърмори той. — Ще боли, но само за един кратък миг.

Лиза облиза устни.

— Аз не се страхувам — смело заяви тя.

Той се усмихна, наведе се и целуна устните, ухото, а после и зърното, прониквайки през това време внимателно навътре. Когато Лиза се отпусна, той влезе още по-дълбоко, до там, докъдето можеше да не й причини болка. Тя обви шията му и се притисна към него.

— Сега — простена той, прониквайки по-нататък.

Болката бе кратка и слаба... А той беше изцяло в нейна власт — тялото му, сърцето му, душата му. Той се движеше вътре в нея все по-бързо и по-бързо. Лиза усещаше все по-силна възбуда.

— Джулиън! — викаше тя, докато той не заглуши вика й с целувка.

Той продължаваше неистово да я целува и накрая замря в последния спазъм на удоволствие. Все още в нея, от очите му потекоха

сълзи, беше преизпълнен от чувства. Двамата заедно намериха любов и блаженство.

ГЛАВА 12

Джулиън лежеше по гръб, затворил очи прегърнал Лиза с ръка, докато тя бавно се връщаше към реалността. Тялото ѝ още тръпнеше от невероятните усещания. Тя погледна любимия си и за първи път не видя напрежение върху лицето му. То беше спокойно и безгрижно. Сърцето ѝ запърха от радост.

Зачака той да се събуди. Когато Сейнт Клер отвори очи и се обърна, погледна право в нея. За миг те се гледаха един друг, и изведнъж Лиза почувства страх, но в този момент лицето на Джулиън се озари от топла и нежна усмивка. Тя се усмихна в отговор, преизпълнена с любов. Джулиън се протегна към нея, а младата жена се притисна в него, като си повтаряше мислено: Благодаря ти, Господи!

— Лиза... — повлече той, сякаш пробваше името ѝ на вкус и поглаждаше тъмните ѝ коси.

Лиза го погледна в очите. В тях блестяха сълзи.

— Какво?

— Не съм много красноречив — със съжаление каза Сейнт Клер.
— Но искам да помоля за прошка и да ти благодаря.

Лиза сложи длан на гърдите му и се протегна към устните му.

— Няма защо да се извиняваш, Джулиън, няма защо и за какво. Разбирам всичко.

— Ти си ангел — прошепна той, и погледа му стана още потопъл. Джулиън прокара ръка по гърба ѝ и сладка тръпка премина през тялото ѝ.

— Не говори глупости — възрази тя, макар, че думите му ѝ бяха приятни. Ако той започнеше да твърди, че Лиза е ангел, тя нямаше да му възразява. — И ти няма за какво да ми благодариш.

Той ласкаво се усмихна, а в очите му гореше страст.

— Бях нещастен, Лиза. Дори не осъзнавах колко бях нещастен преди да те срещна. Вярно, тогава се почувствах още по-зле. Желаех те и не можех да те докосна, любов моя. — Устните му се приближиха до

нейните. — Благодаря ти за това, че си толкова решителен ангел на милосърдието.

Лиза се разсмя.

— Затова те обичам — каза Джулиън, усмихвайки се.

— За това, че съм ангел?

— За това, че си решителна, силна и смела.

— О, Джулиън! — прошепна тя трогната. — Това е най-приятното нещо, което можеш да ми кажеш.

Той я привлече към себе си.

— Затова се влюбих в теб.

Лиза избърса сълзите и попита с игрива строгост:

— Искаш да кажеш, че не моето очарователно лице и възхитителна фигура те плениха?

Той се засмя.

— Ти какво? Именно това. — Ръката му покри гърдите й.

— Как толкова голям мъж може да бъде толкова нежен? — прошепна тя, когато той започна да я гали. — Сигурно няма да го разбере скоро.

— С времето ще разбереш — усмихна се Джулиън и се притисна към устните й.

Лиза горещо отвърна на целувката и те отново се отдадоха на любовни ласки.

Три дни след бала Робърт крачеше из трапезарията, мислейки за Джулиън и Лиза. Ясно бе, че са се помирили: никой не ги бе виждал от онази нощ — бяха се заключили в покоите на Джулиън. Никой, освен О'Хара, който им носеше храна и всеки път, се връщаше сияещ от радост.

Разбира се, Робърт също беше щастлив. Но сега му предстоеше да разкаже на Джулиън за своята лъжа и, разбира се, Джулиън щеше да изпадне в ярост, когато чуе какво е направил.

Робърт въздъхна. Може би трябваше малко да изчака с признанието и да не се разхожда със синини по лицето.

На вратата изникна О'Хара:

— Милорд, тук е лейди Тарингтън.

Робърт вече я бе видял зад гърба на иконома. Бузите ѝ горяха. Тя, разбира се, както винаги се носеше като вятър. Той започна да се ядосва. Всичко вървеше добре — а сега това!

— На какво дължим тази изненада? — попита грубо той.

Едит вече бе влязла в трапезарията, но тона му я накара рязко да спре.

— Добро утро, Робърт. Дойдох да кажа, че балът беше успешен. Всички съседни говорят за него.

— Говори по същество, Едит. И двамата знаем защо си тук.

Едит пламна. В очите ѝ имаше обида.

— Защо се държиш така с мен?

Робърт не отговори.

— Както забелязваш, Джулиън не е тук. Той е горе, в спалнята. Не е ставал от леглото през последните три дни. И не е сам. — Приближавайки се към нея, Робърт се наклони и просъска със злоба: — Той е с жена си, скъпа моя.

Едит замахна към него, но този път той бе готов и хвана ръката ѝ.

— Един път е достатъчен! — изрева той. — Омръзнаха ми твоите плесници.

— Ти си отвратителен! — Едит се опитваше да не заплаче, но в очите ѝ блесяха сълзи. — Нито един джентълмен не разговаря така с една дама.

— Истинската дама никога не би преследвала женен мъж, скъпа моя — презрително я парира Робърт.

— Не преследвам Джулиън. — Едит се опитваше да освободи ръката си. — Как да те убедя в това?

— Едит, цялото графство знае, че си влюбена в брат ми.

— Цялото графство греши.

— Не ти вярвам — произнесе Робърт, и я пусна.

— Защото си глупак!

— Внимавай!

Едит облиза устни:

— Кажете ми, Робърт, защо ме ненавиждаш?

Той сви рамене.

— Ти си галантен с всички дами, дори и с лондонските си курви, но с мен си студен и жесток. Защо?

Той мълчеше.

— Заради Джулиън — призна накрая той.

— Но аз не съм влюбена в Джулиън! — с гняв произнесе Едит.

Робърт внимателно я погледна. Едит се изчерви, но после направи немислимото: приближи се плътно към него, хвана го за реверите и затваряйки очи го целуна. Робърт изгуби дар слово.

Едит направи крачка назад, а сърцето ѝ бясно препускаше. Робърт се втрени в нея, премигвайки. Едит се отдалечи, заплака от обида и разочарование, обърна се и се втурна към вратата. Робърт я настигна с два скока. Той я сграбчи и я обърна към себе си.

Едит извика. Те се гледаха един друг: тя — изплашено, той — удивено. А после Робърт я прегърна и впи горещите си, жадни и изискващи устни в нейните.

Тя не можеше да си поеме дъх, а Робърт я целуваше отново и отново, сякаш бе чакал този момент през всичките десет години.

Когато Лиза и Джулиън най-накрая излязоха на третия ден след бала, те се държаха за ръце и се усмихваха. О'Хара радостно ги поздрави:

— Добро утро, милорд, милейди!

Джулиън се усмихна на слугата:

— Добро утро, О'Хара! Прекрасен ден, нали?

В очите на иконома се появиха сълзи. За да ги скрие от негова светлост, стареца се обърна. Той не бе виждал усмивката на маркиза от деня на гибелта на Мелани и беше безкрайно щастлив.

— Прекрасен ден, нали, О'Хара? — пропя Лиза. Лицето ѝ сияеше от радост. Тя го дари с очарователна усмивка. Никога до този момент не бе изглеждала толкова прелестна.

О'Хара най-накрая се взе в ръце.

— Това е най-прекрасния ден — промърмори той, радостно.

Когато влязоха в трапезарията, двамата влюбени спряха.

— О, боже! — тихо произнесе Лиза, щом видя Робърт и Едит в страстна прегръдка. — Това е направо невероятно!

Джулиън се разсмя.

— Не мога да кажа, че съм изненадан — отбеляза той. — Отдавна очаквах нещо подобно.

— Наистина ли? — удиви се Лиза.

Чувайки гласовете им, Робърт и Едит отскочиха един от друг и се изчервиха.

— Добро утро — усмихна се Джулиън.

Робърт му намигна. Леко смутен, той прегърна притеснената Едит. Очите ѝ сияеха.

— Защо не се присъединиш към нас за закуска? — обърна се той към нея. Тя мълчеше нерешително. — Имай предвид, че не приемам „не“ за отговор.

— Тогава отговорът ми е „да“.

— Само, че първо трябва да направя едно признание — каза Робърт и отново се изчерви. И се закашля.

Джулиън, който в това време помагаше на Лиза да седне, щом чу кашлицата на брат си, замря и тревожно свъси вежди. Робърт слабо се усмихна.

— Само прочистих гърлото си, Джулиън. Трябва да ти кажа нещо.

Джулиън въздъхна облекчено. Лиза стисна ръката му. Нейното току-що придобито щастие беше помрачено от сянката на страха. Как можеше да бъде толкова щастлива, ако Робърт, е болен от туберкулоза, и скоро щеше умре? Колко мъка му се събра на Джулиън! Нима отново щеше да я изпита? Но сега тя щеше да бъде тук, до него, когато дойдеше време да го утеши.

Робърт отново се прокашля. Всички го гледаха в очакване и той облиза устни.

— Първо трябва да кажа, че се сбъдна моята най-голяма мечта. — Той се усмихна, гледайки към Лиза и Джулиън: — И тази мечта беше да видя моя брат отново щастлив. Благодаря ти, Лиза. Знаех, че ще се справиш, и ще спечелиш сърцето на брат ми.

Лиза пламна:

— Благодаря ти, Робърт, за съветите ти и за помощта.

Джулиън я прегърна.

— Значи вие сте заговорничили? — каза той с престорена строгост.

Робърт се смути.

— Разкайвам се — усмихна се той. — Но това не е всичко: длъжен съм да призная нещо. Джулиън, обещавай, че няма да се сбием.

Джулиън се намръщи.

— Направил си нещо, за което трябва да ти се сърдя?

— Боя се, че да — нерешително каза Робърт. — Помни, че аз съм единствения ти брат и ти ме обожаваш.

— Никога не забравям това, Робърт. Е, казвай по-бързо, не ме измъчвай.

Робърт погледна Едит така, сякаш можеше да му помогне, но тя явно бе объркана.

— Какво има? — тихо попита тя. — Какво ужасно нещо си могъл да извършиш? Казвай. Сигурна съм, че Джулиън няма да ти се разсърди.

— Страхувам се, че грешиш — въздъхна Робърт, гледайки в тавана. — Но, Джулиън, това, което сторих, го направих заради теб.

Джулиън го гледаше подозрително.

— И какво си направил?

— Знаех, че трябва да започнеш нов живот. Във всеки случай, да се заемеш с делата и имението. Нуждаехме се от пари. Трябваше ми сериозна причина, за да те заставя да се ожениш за богата наследница. И ето реших... да измисля причина.

— Причина? — повтори Джулиън. Очите му се присвиха. — Продължавай.

— Но аз исках нещо повече, отколкото да те накарам да получиш средства за поддръжката на Касъл Клер. Бях убеден, че ти е нужна съпруга, за да се почувстваш отново щастлив. И знаех, че ще се ожениш само за момиче, в което ще се влюбиш тайно. И се оказах прав, нали? — Лицето на Робърт грееше от усмивка.

— Съвършено си прав — потвърди Джулиън. — Но не те разбирам.

— Искам да те зарадвам — нервно се разсмя Робърт. — Аз не съм болен.

Всички го гледаха втренчено.

— Ако трябва да говоря искрено, аз те излъгах, за да бъдеш принуден да се ожениш — набързо добави той.

— О, господи! — потресено прошепна Лиза.

Едит заплака. Робърт я прегърна.

— Едит, не плачи — започна той, но тя заплака още по-силно.

Лиза също започна да плаче. Това бе невероятна новина! Тя взе ръката на мъжа си, но той не забеляза, защото не свеждаше очи от

Робърт.

— Ти няма да умреш? — грубо попита той.

Робърт поклати глава.

— Значи си се преструвал на болен?

Робърт смутено кимна.

— Джулиън, помни, че ме обичаш!

— Ще те убия! — Джулиън се нахвърли върху брат си.

— Недей, Джулиън, нали това е чудесна новина — опита се да го спре Лиза, но напразно.

— През какви мъки ме накара да мина! — извика той, но омекна и здраво прегърна брат си. — Дявол те взел — проговори той, целувайки бузата му. — Благодаря ти, Господи! — И сълзите потекоха по лицето му.

— Значи няма да ме убиеш? — попита Робърт.

— Ще почакам до сутринта — обеща Джулиън. Той прегърна Лиза. — Днес съм прекалено щастлив. Ти си здрав, малък негоднико, а аз съм влюбен.

Сейнт Клер се обърна и Лиза скри лице в гърдите му. Той я притисна към себе си.

— Мисля, че трябва да му простим — прошепна Лиза с щастлива усмивка. — Не забравяй, че благодарение на неговата лъжание се срещнахме. На него дължим нашето щастие.

— Да, ще се наложи да му простя — промърмори Джулиън, галейки косите й.

Лиза се засмя, повдигна се и целуна Джулиън. Изглежда целувката им нямаше да свърши никога.

Робърт протегна ръка на Едит. Тя се приближи до него и двамата излязоха тихо от стаята, за да не тревожат влюбените.

Лиза и Джулиън не забелязаха това.

ЕПИЛОГ

Касъл Клер, 1904 г.

Лиза не можеше да издържа повече. Хвърли таен поглед към спящия Джулиън, измъкна се от леглото и облече пеньоара. Минавайки на пръсти през стаята, тя отново погледна мъжа си. Но той не помръдна — спеше дълбоко. Спокойна усмивка грееше на красивото му лице. Лиза все още не можеше да повярва, че принадлежи на него, а той — на нея. И освен това я обича.

Тя се измъкна от стаята. В замъка цареше пълна тишина. Беше Коледата на 1904 г. и Лиза гореше от желание да види какъв подарък ѝ е приготвил Джулиън за първата им Коледа. Тя слезе долу. Нейния подарък за Джулиън беше голям и както се надяваше, щастлива изненада. Лиза се спря в балната зала. Бяха устроили коледен бал преди няколко дни. В центъра на стаята стоеше огромна елха, клоните ѝ се прегърбваха от тежестта на блестящите играчки и лакомства, а на върха сияеше прекрасен ангел. Ангелът бе символ.

Тя се спусна към елхата и започна да разглежда подаръците. Имаше за всички, включително и за нея, но не и от Джулиън. Тя провери още веднъж. Робърт и Едит, които се бяха оженили през есента и вече чакаха дете, бяха оставили подаръци за Лиза, както и О'Хара и прислужницата ѝ Бетси. Но от Джулиън нямаше нищо. Лиза се учуди. Тя бавно седна на пода, неспособна да се справи с разочарованието. Нима бе забравил?

— Да не си изгубила нещо, скъпа? — подразни я Джулиън, влизайки в балната зала.

Разбира се, той бе забравил. Тя измъчено се усмихна.

— Добро утро, Джулиън. Не, всичко е наред. Честита Коледа! — Тя стана.

Сивите му очи игриво блестяха.

— Честита Коледа, ангел мой!

По тона му, Лиза разбра, че е намислил нещо. Тя недоумяващо се огледа.

— Честита Коледа! — разнесоха се зад нея гласове, и в стаята влязоха трима души. Лиза извика. Баща ѝ Бенджамин Ралстън първи стигна до нея. Той я повдигна и завъртя.

— Татко! — въздъхна Лиза. Тя видя любимата си заварена сестра Софи и мъжа ѝ Едуард. Когато Бенджамин я пусна, Лиза се хвърли към Софи. Сестрите се прегърнаха, плачейки.

— А мен няма ли да ме целунеш? — шеговито попита Едуард.

— Разбира се — извика Лиза и потъна в прегръдката му.

Трогателните приветствия свършиха. Лиза се приближи до Джулиън.

— Не мога да повярвам на очите си — призна тя.

Той я прегърна.

— Вижда се.

Лиза погледна баща си и сестра си.

— Толкова ми липсвахте и така се радвам, че сте тук. — После се обърна към мъжа си: — Джулиън, това е най-прекрасната Коледа в живота ми.

— Това е само първата ни Коледа, ангел мой. Ще има още много.

Очите на Лиза се насълзиха. Тя се притисна към него и света за нея престана да съществува. Бяха само той и тя.

— Колко те обичам! — прошепна Лиза.

— Ти си моя живот — отвърна Джулиън.

Лиза загадъчно се усмихна и каза:

— Аз също имам изненада за теб.

Джулиън внимателно я погледна.

— Наистина ли? Вчера вечерта не намерих подарък от теб, скъпа.

Лиза се разсмя. Оказва се, че Джулиън също е проверявал подаръците под елхата.

— Моят подарък не е там — с вълнение произнесе тя.

Веждите му учудено се вдигнаха:

— В такъв случай, къде е?

— Надявам се, че няма да бъдеш разочарован — усмихна се Лиза и добави: — След пет месеца...

Той замря. Лиза облиза устни.

— Нося нашето дете. То трябва да се роди през май.

Лицето му грейна от радост. Той я заключи в прегръдката си и я притисна с все сила към себе си.

— Ще имаме дете! — извика тя на близките си.

Едуард и Бенджамин заговориха заедно. Софи се смееше и плачеше едновременно.

Джулиън бавно постави Лиза на пода.

— Никога не съм бил толкова щастлив — прошепна той с дрезгав от вълнение глас. — Никога никого не съм обичал така както теб. Благодаря ти, Лиза.

— Няма за какво. Нищо не съм направила — възрази тя.

— Ти направи чудо — отговори той с пресекващ глас.

Лиза го погали по бузата.

— Хайде да отпразнуваме Коледа само двамата — предложи Джулиън.

Лиза не успя да му отговори, защото Бенджамин се приближи и потупа зет си по рамото:

— Хайде, сине, води ни в трапезарията. От всички тези тайни ми се появи вълчи апетит.

Лиза сви рамене, а Джулиън ѝ прошепна:

— По-късно, ангел мой.

Сърцето ѝ потрепери. Те се погледнаха в очите.

— Честита Коледа, скъпи — каза Лиза.

— Честита Коледа, ангел мой — отвърна Джулиън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.